

COMMISSION DE L'INTÉRIEUR,
DE LA SÉCURITÉ, DE LA
MIGRATION ET DES MATIÈRES
ADMINISTRATIVES

du

VENDREDI 23 JUILLET 2021

Après-midi

COMMISSIE VOOR
BINNENLANDSE ZAKEN,
VEILIGHEID, MIGRATIE EN
BESTUURSZAKEN

van

VRIJDAG 23 JULI 2021

Namiddag

De openbare commissievergadering wordt geopend om 14.09 uur en voorgezeten door de heer Ortwin Depoortere.

La réunion publique de commission est ouverte à 14 h 09 et présidée par M. Ortwin Depoortere.

01 Gedachtewisseling met de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met de Nationale Loterij, over de opschorting van de hongerstaking door de mensen zonder papieren en toegevoegde vraag van - Dries Van Langenhove aan Sammy Mahdi (Asiel, Migratie en Nationale Loterij) over "De hongerstaking illegale en de dreigende regeringscrisis" (55019988C)

01 Échange de vues avec le secrétaire d'État à l'Asile et la Migration, chargé de la Loterie nationale, concernant la suspension de la grève de la faim par les personnes sans-papiers et question jointe de - Dries Van Langenhove à Sammy Mahdi (Asile, Migration et Loterie Nationale) sur "Les grévistes de la faim en séjour illégal et le risque de crise gouvernementale" (55019988C)

De **voorzitter**: Van harte welkom op deze uitzonderlijk bijeengeroepen vergadering van de commissie voor Binnenlandse Zaken. Ik mag de staatssecretaris Mahdi verwelkomen en dank hem voor zijn fysieke aanwezigheid in deze commissie.

Aan de agenda staat een gedachtewisseling over de opschorting van de hongerstaking door mensen zonder papieren. De staatssecretaris zal eerst een kleine uiteenzetting houden waarna de ingediende vragen aan bod komen. Omdat het over een gedachtewisseling gaat kan elke fractie zich daarna aansluiten om eventuele vragen te stellen.

01.01 Staatssecretaris **Sammy Mahdi**: Dank u wel, mijnheer de voorzitter. Dank u wel collega's voor jullie aanwezigheid.

Chers collègues, le 21 juillet, une des plus grandes grèves de la faim que notre pays ait connues a pris fin. Environ 475 personnes en séjour irrégulier ont mené une action pour être régularisées. Pendant 60 jours, elles ont été en grève de la faim. Pendant ces 60 jours, mais aussi bien avant, je suis resté en dialogue avec elles, avec les sans-papiers eux-mêmes, avec les organisations qui les ont soutenus ou qui ont défendu leurs intérêts.

Ce dialogue a toujours été respectueux et mon message a été très clair dès le premier jour. Non, il n'y aura pas de régularisation collective! Et non, la politique actuelle ne sera pas modifiée! Et je leur en ai toujours expliqué le pourquoi: pourquoi je pense que la politique actuelle est correcte, pourquoi je pense que la politique actuelle est humaine; pourquoi je m'efforce d'accélérer les procédures existantes ou de donner à certaines catégories, comme les apatrides, une procédure de séjour distincte; et pourquoi aussi je pense qu'il est injuste de traiter les demandes des grévistes de la faim différemment des demandes d'autres sans-papiers. Ce message, j'ai continué à le répéter jusqu'au dernier jour de leur action.

Na verschillende gesprekken die al zijn begonnen nog voordat er ooit sprake was van een hongerstaking, was ik dus zeer opgelucht dat op een bepaald moment de beslissing is genomen om de levensbedreigende hongerstaking stop te zetten op 21 juli. Ik wil dan ook iedereen bedanken die daartoe heeft bijgedragen en ook de moed heeft gehad om heel duidelijk te maken dat het geen zin heeft en had om de actie voort te zetten. Ik was dus opgelucht, want gelukkig of triomfalistisch ben ik niet. In dit verhaal zijn er geen winnaars.

Er is immers vooral veel menselijk leed geweest. Te veel menselijk leed. In dit soort situaties moet men de juiste boodschap brengen en vooral geen valse hoop geven. Dat maakt het verschil.

Ik ben ook zeer blij dat ik de taak op mij heb genomen, die eigenlijk op zich mijn verantwoordelijkheid is, om eerlijk te blijven spreken met de hongerstakers en duidelijk te maken waar het beleid voor staat. Dat is niet evident wanneer men jaarlijks 23.500 bevelen geeft om het grondgebied te verlaten. Men kan zich gewoon daartoe beperken en niet proberen om dat uit te leggen. Toch is ook dat mijn taak: uitleggen waarom er regels zijn, waarom die regels niet kunnen veranderen op basis van een hongerstaking en waarom de huidige regels ook wel de juiste regels zijn.

J'ai été très marqué par l'escalade de cette situation au cours des dernières semaines. Il est bon que nous ayons pu, avec la société civile et les représentants des grévistes de la faim, convaincre les gens du fait que la régularisation collective n'est pas une solution et que les procédures existantes sont correctes, humaines et que d'ailleurs, elles le resteront.

Het is ook goed dat we hier vandaag samen zijn zodat ik op de vragen van parlementsleden kan antwoorden. Ik heb de voorbije dagen veel gelezen. Ik lees heel graag boeken, maar ook wat op sociale media staat. Ik lees ook graag wat in kranten staat. Ik heb insinuaties gelezen over beslissende vergaderingen, over cruciale actoren, over toegevingen, over akkoorden boven en onder de tafel, over geheime deals. Het was een politieke thriller die ik gelezen heb, wellicht zeer boeiend om te lezen, maar helaas, voor sommigen misschien, vaak onwaar.

Deze gedachtewisseling is dus vooral bedoeld om de puntjes op de i te zetten, omdat ik geen politicus ben die werkt op basis van lijstjes en voordelen die men aan iemand onder de tafel geeft. Dat doe ik niet. Dat heb ik ook heel duidelijk gemaakt in een gesprek met de hongerstakers. Sommigen vroegen wel of er toch niets mogelijk was, het blijft onder ons. Het is een menselijke reactie om voor zichzelf een duurzame toekomst proberen uit te bouwen, maar dat is niet hoe ik aan politiek doe.

Il n'y aura pas de solution collective pour les personnes qui étaient en grève de la faim. Leurs demandes individuelles seront évaluées en fonction de la réglementation et de la politique en vigueur à l'heure actuelle et depuis bien longtemps. La politique ne sera donc pas modifiée et leurs dossiers ne seront pas jugés différemment de ceux d'autres demandeurs.

Aanvragen voor humanitaire regularisatie gebeuren op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ondertussen heb ik al geleerd dat er partijen zijn die zeer graag over regularisatie spreken door te spreken over artikel 9ter, terwijl zij eigenlijk spreken over 9bis. Soit, het is duidelijk dat men op het vlak van migratie en regularisatie de zaken goed moet uitleggen, omdat er vaak heel veel onduidelijkheden bestaan, of misschien een gebrek aan informatie.

Het huidige regularisatiebeleid zal dus worden toegepast. Ik lees in de kranten dat wij rekening zullen houden met alle elementen in het dossier, zoals duur van het verblijf, familiale banden, band met België. Ja, dat is geen nieuwsflash, dat is exact wat wij doen in alle dossiers. Daar houden we onder meer rekening mee. Wij houden altijd rekening met alle elementen. Het ene element weegt daarbij zwaarder door dan het andere. Het is het geheel van elementen, alles samen genomen, dat bepaalt of een aanvraag uiteindelijk wordt goedgekeurd of niet. Niet op basis van vaste criteria, maar op basis van een aantal elementen. Dat is altijd al zo geweest en ik merk dat het belangrijk is dat nog eens te duiden zodat iedereen mee is.

Wat de ontvankelijkheidvoorwaarden betreft, wordt er niet afgeweken van de ontvankelijkheidvoorwaarden die al bestaan. Dat betekent dus dat ook de retributie moet worden betaald. Wel kijkt de Dienst Vreemdelingenzaken vandaag ook steeds ten gronde naar een dossier als er voldaan is aan de ontvankelijkheidvoorwaarde inzake de retributie en het bewijs van identiteit. Een dossier dat ten gronde voldoende positieve elementen bevat, wordt aldus meteen ten gronde goedgekeurd, zonder dat er een aparte ontvankelijkheidsbeslissing wordt genomen.

Voor een dossier met onvoldoende positieve elementen, wordt soms een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen wegens het ontbreken van de buitengewone omstandigheden, en soms een weigering ten gronde.

Dat is de huidige praktijk, een praktijk die al lang bestaat en die mensen die al een tijdje met dit thema bezig zijn normaal gezien heel goed zouden moeten kennen.

Ik ben blij dit te kunnen verduidelijken en te benadrukken dat ook daar niets aan zal veranderen.

Comme vous le savez, j'ai essayé de différentes manières de faire comprendre aux grévistes de la faim que s'ils pensaient entrer en ligne de compte pour une régularisation, ils devaient présenter une demande individuelle à cet effet.

À cette fin, en coopération avec la Ville de Bruxelles, une zone neutre a également été installée où ils pouvaient obtenir des informations sur les procédures de séjour existantes, et discuter de leur situation individuelle avec un collaborateur de l'Office des Étrangers.

De cette manière, ils peuvent mieux évaluer si une nouvelle demande de régularisation a un sens pour eux. Le but n'est pas d'envoyer tout le monde introduire une demande de régularisation si, après une discussion avec l'Office des Étrangers, on se rend compte que, pour la personne même, cela ne sert à rien de le faire. Il faut pouvoir bien informer la personne.

La Ville de Bruxelles fait en sorte que la demande puisse être introduite sur place. Je suis heureux que les activistes aient finalement accédé à cette demande.

De voorbije twee dagen was er enorm veel interesse in de neutrale zone. Dat is ook niet abnormaal wanneer mensen op zoek zijn naar informatie. Het is ook niet abnormaal wanneer er vaak sprake is van zeer veel desinformatie. Er lijken heel wat geruchten de ronde te doen, zoals dat er misschien toch wel een vorm van collectieve regularisatie mogelijk zou zijn voor wie zich in de neutrale zone aanmeldt. Ik ben vanaf de eerste dag duidelijk geweest en ik ben dat hier vandaag opnieuw. Dat is zeker niet het geval.

Om mensen geen valse hoop te geven, wordt de neutrale zone dan ook gesloten voor het algemene publiek vanaf maandag. Enkel de mensen die in de actie betrokken waren, kunnen daar terecht voor informatie en begeleiding, wat gezien de omstandigheden waarin ze zich verschillende weken hebben bevonden, ook wel niet onbelangrijk is. De begeleiding moet deels psychosociaal zijn. Die mensen hebben afgezien en hebben misschien informatie gekregen die hun de indruk gaf dat er naar een ander regularisatiebeleid werd gegaan. Het minste wat we kunnen en moeten doen, is hen daar op de juiste manier over informeren.

Hun dossiers zullen worden behandeld door de Dienst Vreemdelingenzaken conform het huidige beleid. Het is niet altijd evident, omdat men aanvoelt dat de betrokkenen lange tijd op valse hoop hebben geleefd en dat vandaag nog altijd deels doen. Ik kan begrijpen dat sommigen proberen om hongerstakers te overtuigen om van de sites te vertrekken, omdat er misschien wel een oplossing voor hen in zit. Men heeft ook de plicht om daar duidelijk in te zijn. Wat asiel en migratie betreft, is het op menselijk vlak misschien niet altijd eenvoudig om sommigen duidelijk te maken dat er voor hen geen mogelijkheid is om op het grondgebied te verblijven. Dat maakt echter wel deel uit van een beleid van te respecteren migratieregels.

Ik heb ook gelezen over zogenaamde deals nu en van mijn voorgangers in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Ik kan mij niet uitspreken over voorgangers. Ik kan me alleen maar uitspreken over mezelf. Alle aanvragen worden door de Dienst Vreemdelingenzaken beoordeeld. De medische verblijfsprocedure is in de wet ingeschreven. Ik heb die niet uitgevonden. Die procedure bestaat en kan worden opgestart voor ernstig zieken waarvoor de benodigde behandeling niet beschikbaar is in het herkomstland.

Als een aanvraag wordt ingediend met een medisch attest, wordt dat attest beoordeeld en beslist de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van het advies van een arts. Ook daarover beslis ik dus niet zelf. De regels van de wet moeten gevolgd worden. Ik deel dus niet zomaar papieren uit, zoals ik onder meer in sociale media kon lezen, en evenmin kies ik zelf aan wie ik al dan niet papieren geef op basis van artikel 9 ter. Mijn diensten beoordelen dat op advies van een arts volgens de regels in de wet. De regels zijn wat ze zijn, ook op dat vlak. Niemand krijgt een speciale behandeling, de regels moeten gevolgd worden.

Ik kan alleen maar hopen dat we geen nieuwe hongerstaking meemaken en dat wij deze pijnlijke periode achter ons kunnen laten. Ik hoop vooral dat wij over de huidige situatie op geen enkele manier triomfalistisch doen. Het was voor mij pijnlijk om te zien. Ik heb heel veel gesprekken gehad met hongerstakers die er echt van overtuigd waren dat via de hongerstaking uiteindelijk de politici wel tot een bepaald beleid zouden komen. Het is niet evident om meer dan tien keer te moeten herhalen, met begrip voor het feit dat het voor de betrokkenen niet eenvoudig is, dat de regels niet zullen wijzigen en dat de regels humaan en goed zijn.

Voor bepaalde zaken moet de politiek het beter doen. Zo wachten mensen veel te lang tot drie jaar op een antwoord op hun aanvraag. Dat komt doordat we jarenlang niet geïnvesteerd hebben in onze diensten. Hier in commissie gaf ik al een uiteenzetting over mijn recent bezoek aan Nederland, waar ik kon vaststellen dat alle dossiers op alle mogelijke vlakken veel sneller behandeld worden. Als ik dat vergelijk met de investeringen in onze administratie om ze zo sterk mogelijk te maken om de mensen snel een antwoord te geven, dan zien we meteen wel het verschil. Ik hoop dus dat wij erin zullen slagen om mensen snel een antwoord te geven. Mensen mogen niet hopeloos zijn, maar wie jarenlang wacht, wordt wel hopeloos. Ik zal er dus alles aan doen om er in de komende maanden en jaren voor te zorgen dat mensen snel een antwoord krijgen. Wij moeten er allen samen voor zorgen dat mensen niet hopeloos worden, ook door de mensen niet het gevoel te geven dat het beleid mogelijk een andere richting uitgaat, aangezien we pertinent weten dat dat niet het geval is. Wij moeten ook zelf overtuigd zijn van wat wij doen, want wat wij doen, is humaan; wat we doen, is juist en daar zal dan ook niets aan veranderen.

Geachte leden, ik kijk uit naar uw vragen en naar wat ik de komende dagen en weken nog zal mogen lezen. Ik ben ook zeer tevreden met de geboden opportuniteit vandaag, zodat ik nog meer verduidelijking bij het beleid dat wij voeren, kan bieden.

De **voorzitter**: Mijnheer de staatssecretaris, bedankt voor uw uiteenzetting.

Collega's, ik heb even een technische mededeling. Ik verneem net dat de video niet zou werken. ICT is bezig om dit euvel weg te werken. De leden van de commissie kunnen uiteraard wel volgen via Zoom.

De heer Van Hees meldt dat de video misschien niet werkt op www.dekamer.be, maar wel werkt op www.lachambre.be. Er is dus nog iets goed aan het federale niveau.

Wij gaan nu eerst de vragen aan bod laten komen. Daarna kunnen de leden van de fracties aansluiten. Het woord is aan de heer Van Langenhove.

01.02 Dries Van Langenhove (VB): Mijnheer de staatssecretaris, de burgers hebben de afwikkeling van dit dossier de afgelopen weken van het puntje van hun stoel gevolgd. Wij doen hier onze job, om de burgers transparantie te bieden. Het is dus cruciaal dat ze dit ook kunnen volgen. Ik zie dat het inmiddels in orde is, een teken van hierboven dat we verder kunnen gaan.

Mijnheer de staatssecretaris, u wees de afgelopen dagen op Twitter met een beschuldigende vinger naar de oppositiepartijen Vlaams Belang en N-VA. Er is uiteraard al één en ander aan deze vergadering voorafgegaan. U had het zelfs letterlijk over gestook en gezwets, enkel en alleen omdat wij openlijk vragen stellen bij de plotse afhandeling van deze hongerstaking. Uw houding tegenover Parlementsleden die enkel hun werk doen is sowieso verwerpelijk. Dat geldt des te meer nu blijkt dat heel wat van onze vragen wel degelijk terecht waren. We zijn inmiddels te weten gekomen dat de topman van Dokters van de Wereld zegt dat er: "zekerheden zijn geboden dat de individuele dossiers in goede voorwaarden zullen worden bekeken." Anderen hebben het dan weer over een verbaal engagement van uwentwege, onder meer Daniël Alliet.

U zei hier echter net dat u geen politicus bent van deals onder de tafel en dat u die hongerstakers geen speciale behandeling gaat geven. Hoe zit dat nu precies? Hebt u gelijk of hebben die andere mensen gelijk, diegenen die pertinent het tegendeel beweren? Het zou interessant kunnen zijn om die twee visies naast elkaar te leggen want ze zijn behoorlijk contradictoir.

U moet bovendien eens met uw woordvoerder gaan spreken, want die verklaarde in *De Morgen* dat er lijstjes worden opgesteld van de mensen die deelgenomen hebben aan de hongerstaking. Waarom stelt men die lijstjes op, als deze mensen toch geen andere behandeling zullen krijgen dan de honderden illegalen die vandaag aan de ingang van uw zogenaamde neutrale zone stonden te drummen? Intussen is die blijkbaar al gesloten wegens chaos en tumult. We zijn natuurlijk niet wereldvreemd, de vorige collectieve regularisaties werden ook steeds als individueel en zogezegd uitzonderlijk verkocht.

Wij hadden u hiervoor gewaarschuwd en het is nu al uitgekomen. In plaats van ons valselijk te beschuldigen van gestook en gezwets zou u beter bepaalde andere mensen beschuldigen. U zou bijvoorbeeld de Franstalige regeringspartijen van gestook kunnen beschuldigen, net als de Vlaamse collaborateurs van Groen, de communisten en hun satellietorganisaties. Zij hollen elk uitwijzingsbeleid verder uit, saboteren het en maken het onmogelijk. Ze ondersteunen deze acties en moedigen ze aan, omdat ze in hun politieke agenda passen. Door het opvoeren van de politieke druk moedigden ze de hongerstakers aan om door te

gaan. Deze organisatie en partijen spoorden mensen aan om in hongerstaking te gaan en assisteerden hen zelfs bij het dichtnaaien van hun mond.

Misschien moet u hen eens met de vinger wijzen, in plaats van Parlementsleden die hun job doen en kritische vragen stellen te beschuldigen van gestook. Weet u wie u van gezwets mag beschuldigen? Uzelf. Waar is immers uw aangekondigd alternatief voor de woonstbetredingen? Daar is niets van in huis gekomen. Waar is uw aangekondigde verhoogde capaciteit in de gesloten terugkeercentra? Daar is nog niets van gerealiseerd. Waar zijn uw visumsancties, uw extra readmissieakkoorden, uw stijging van de terugkeercijfers? Er is allemaal niets van in huis gekomen. Waar is uw 'nooit toegeven aan chantage'? Opnieuw is er niets van gekomen. Als er dus één zwetser is, mijnheer Mahdi, dan bent u dat zelf, niet de leden van de oppositie.

Ik sprak onlangs met een aantal mensen van de hulpdiensten, meer bepaald de brandweerambulancedienst. Die werd herhaaldelijk opgeroepen door de organisatie Dokters van de Wereld, zonder dat er eigenlijk een directe nood was bij die hongerstaking. De loeiende sirenes bleken voor de organisatoren van de hongerstaking eigenlijk vooral belangrijk als ondersteuning voor hun actie in het zicht van journalisten, fotografen en cameraploegen. Vaak was er niemand om naar het ziekenhuis te brengen. Intussen werd er natuurlijk wel capaciteit aangesproken, met als gevolg dat er langere wachtrijen ontstonden voor mensen in echte nood. Het logische gevolg daarvan is een enorme frustratie bij de hulpverleners. Wellicht hebben heel wat hulpverleners mij juist om die reden aangesproken.

Sommige actievoerders werden voor het oog van de camera's naar de ziekenhuiswagen gedragen, kreunend en schijnbaar uiterst verzwakt. Op de spoeddienst van het ziekenhuis, buiten het bereik van de camera's, waren de meesten ervan plotseling wonderwel opgeknapt. Uit bloedanalyses blijkt dat ze helemaal niet zo verzwakt waren als ze ons hebben willen doen geloven. Ze namen dagelijks suikerwater tot zich. De brandweermannen kregen de opdracht om discreet te zijn en zeker niet met de pers te praten, want dat zou wel eens zagezegd racisme in de hand kunnen werken.

Ik zeg dit niet om het lijden of de miserie van die mensen af te doen als onbenullig, wel om u te doen inzien dat de ngo's en de communistische PVDA-dokters waarmee u hebt onderhandeld in realiteit gewoon een show hebben opgevoerd om de politiek te beïnvloeden. De regeringspartijen zijn daar, al dan niet bewust, in gelopen. De PS, Ecolo en Groen hebben het toneeltje meegespeeld. U hebt zich laten chanteren om uw politieke carrière te redden. Als u deze illegale migranten echt wil helpen, dan moet u er dus vooral voor zorgen dat ze niet meer door perfide, extreemlinkse organisaties kunnen worden misbruikt als breekijzer voor hun opengrenzenpolitiek.

Mijnheer de staatssecretaris, ik kom bij mijn vragen. Hoeveel hongerstakers en hoeveel anderen hebben zich ondertussen reeds aangediend in uw neutrale zone? Hebt u al een zicht op de samenstelling van die groep en die van de groep hongerstakers?

U zegt dat mensen soms veel te lang op een antwoord moeten wachten. Ik citeer u: "Wanneer men twee jaar moet wachten op een regularisatieaanvraag, dan klopt dat niet." Dat is zeker zo. Ook andere wachttijden zijn trouwens veel te lang. Wat gaat u doen om de eindeloze en nutteloze beroepsprocedures een halt toe te roepen, net als de soortgelijke procedures voor terugkeer?

Wanneer iemand een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt en daar twee jaar geen gevolg aan heeft gegeven, dan klopt dat ook niet. Wat gaat u doen om werk te maken van een effectief en efficiënt terugkeerbeleid? De versterkte inzet op vrijwillige terugkeer heeft zijn onwerkbaarheid immers al lang bewezen.

Hoe staat het trouwens met de uitvoering van het masterplan voor de gesloten terugkeercentra? Hoe staat het met de beloofde visumsancties tegen onwillige derde landen? Kom deze keer niet nog eens aan met de uitspraak zeer binnenkort. Hoelang moeten we nog wachten op concrete beleidsdaden?

U hebt de actievoerders beloofd dat u heel snel werk zou maken van een antwoord aan de betrokkenen. Welke datum hebt u dan concreet voor ogen?

De dossiers van die hongerstakers, en van diegenen die zich de afgelopen dagen en uren voor hongerstakers hebben uitgegeven, zullen prioritair worden behandeld, lazen we. Waarover niemand nog spreekt, is wat u gaat doen met degenen die niet voor een regularisatiecampagne in aanmerking blijken te

komen. Gaat u ook prioritair werk maken van hun effectieve terugkeer naar het land van herkomst? Gaat u ze soms opnieuw in de illegaliteit laten verdwijnen, bij de 150.000 andere illegalen?

U hebt gezegd dat er geen nieuwe instructies zullen komen, maar wat houdt de huidige instructie dan concreet in?

Ook nu stellen wij ons vragen bij de hongerstaking van sommige actievoerders. Blijkbaar is de meerderheid die gisteren naar het ziekenhuis werd gebracht intussen al terug. Hoeveel mensen liggen er concreet nog in het ziekenhuis en op intensieve zorgen? Hoeveel personen zullen maximaal in aanmerking komen voor een tijdelijke medische regularisatie? Als u dat niet weet, mag u ook een inschatting maken.

De hongerstaking mag dan wel voorbij zijn, het probleem is allerm minst opgelost. Een vraag die blijft is wat u gaat doen met de mogelijk 150.000 illegalen – uw woorden – in ons land? Gaat u werk maken van een actief opsporingsbeleid, inclusief de woonstbetredingen en een effectief terugkeerbeleid? Gaat u soms wachten tot ze aan de criteria in de bestaande instructie zullen voldoen? Wacht u op een volgende chantageactie, die er zeker zal komen?

Volgens priester Daniël Alliët is er sprake van een zogezegd verbaal engagement. Volgens Alliët is er besloten om de ontvankelijkheidsfase in de behandeling van een aanvraag voor humanitaire regularisatie op te schorten. Daardoor zouden de betrokkenen niet meer aan bepaalde formele vereisten moeten voldoen. Ieder dossier zal ten gronde worden behandeld, ook aanvragen die voordien nooit ontvankelijk werden verklaard omdat de persoon geen geldig identiteitsbewijs kon voorleggen of een strafregister heeft door een onbetaalde boete, kunnen nu wel worden onderzocht. Er zou ook gewag zijn gemaakt van enkele elementen die zouden meespelen bij de aanvragen zoals de duur van het verblijf, lokale verankering, familiale banden en integratie. Om medische redenen zullen de dossiers van de hongerstakers voorrang krijgen en op korte termijn worden onderzocht. Kan u dat nieuws bevestigen?

Als we goed op de hoogte zijn, zouden criteria zoals kwetsbaarheid en verankering tot op heden niet gebruikt zijn om iemand alsnog een verblijfstitel te geven. In *De Standaard* lezen we dan weer dat deze twee criteria wel zullen meespelen in deze gevallen. Dit zou dan betekenen dat die instructie de facto zou veranderen. Graag had ik daarover enige klaarheid gekregen.

Mijnheer de staatssecretaris, klopt het dat de regering heeft overwogen om de hongerstakers medische begeleiding op te leggen? Waarom is de regering niet vroeger overgegaan tot een ontruiming van de Begijnhofkerk?

Ik dank u voor de duidelijkheid die u ongetwijfeld zult scheppen ter zake.

01.03 Theo Francken (N-VA): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de staatssecretaris, bedankt voor uw aanwezigheid. Het lijkt mij belangrijk dat u duidelijkheid verschaft. Het lijkt mij logisch dat deze doorbraak in het dossier vragen oproept in de media, maar ook in het Parlement. Het is onze grondwettelijke taak om het regeringswerk te controleren. Wij proberen dat goed te doen. Ik probeer dat op mijn manier te doen. Ik meen dat het van belang is dat dit op een goede manier gebeurt. Ik zeg niet dat ik altijd gelijk heb, maar het is wel zo dat ik mijn werk op een correcte manier probeer te doen. Dit is trouwens de reden waarom ik een e-mail heb gestuurd naar de voorzitter van deze commissie met de vraag om deze commissie samen te roepen zodat we in het Parlement van gedachten kunnen wisselen in plaats van op Twitter of andere media.

Ik heb een aantal dingen te zeggen. Collega Van Langenhove heeft reeds een aantal dingen aangehaald, maar ik heb nog een paar bijkomende punten.

Ik heb een déjà-vugevoel. Ik zat hier gisteren met mevrouw Dedonder. Het ging toen over het ontslag van generaal Boucké. De generaal zelf zegt dat hij ontslagen is en mevrouw Dedonder zegt dat hij niet ontslagen is, dat hij zelf ontslag genomen heeft. Ik vond dat een vreemde situatie en dat geraakt niet opgehelderd, omdat militairen sowieso gewoon zijn om hun mond te houden. Dat is op zich niet slecht, maar het is wel vervelend, want men kan zo niet achterhalen wat de waarheid is en wat er juist gespeeld heeft.

Ik vind het nu ook een vreemde situatie. Ik wil u zeker op uw woord geloven, maar hetgeen wordt gezegd door de vertegenwoordigers van de hongerstakers spreekt dat compleet tegen. Collega Van Langenhove zei het, zij zeggen dat de ontvankelijkheidsvoorwaarden wel degelijk zullen worden opgeschort, dat er mondeling is afgesproken dat u die zult opschorten. U zegt dat dit niet waar is, dat u dat niet gaat doen.

Er worden ook andere dingen gezegd, onder andere in *De Standaard*, een krant waarvan men toch mag denken dat ze haar bronnen checkt. U zegt dat u niet gecontacteerd bent voor een reactie. Dat wordt dan tegengesproken door *De Standaard* zelf. Ik neem aan dat ze meeluisteren. Ik weet daarvan het fijne niet en ik ga mij er ook niet over uitspreken, maar dat is natuurlijk zeer vervelend. Hoe kan ik nu immers weten wat er afgesproken is als ik dat lees in *De Standaard*, toch een krant die probeert kwaliteit te brengen, neem ik aan? U zegt hier een dag later dat dit niet waar is, dat daarvan niets aan is. Dat is vervelend. Ik krijg dan een beetje een déjà-vugevoel met gisteren. Wij proberen ons werk te doen, maar gaan het waarschijnlijk nooit weten. Ik ga dus toch even met u een aantal dingen overlopen, om het allemaal op een lijn te krijgen.

Ten eerste, er staat in *De Standaard*, ik citeer: "Dinsdag trokken gepensioneerd priester Daniël Alliët, advocaten Alexis Deswaef en Marie-Pierre De Buisseret, en Mehdi Kassou van BXLRefugees naar het kabinet van de directeur van de dienst Vreemdelingenzaken, Freddy Roosemont. Die werd op zijn beurt bijgestaan door Dirk Van den Bulck, nieuwbakken bemiddelaar en commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Toen is minstens vier uur gesproken, frequent onderbroken door telefoontjes aan het kabinet-Mahdi." Kunt u dat bevestigen? Heeft die vergadering plaatsgevonden? Was u daarvan permanent op de hoogte? Wat werd daar juist besproken?

Ik ga verder met mijn citaat: "Het kwam niet tot een voorstel voor de hongerstakers, maar laat op de avond werd de delegatie opnieuw uitgenodigd voor overleg op het kabinet-Mahdi, de volgende ochtend." Klopt dit? Heeft er dan woensdagochtend overleg plaatsgevonden op uw kabinet? Hoelang heeft dat geduurd? Wat is daar besproken? Klopt het dat daar verbaal een engagement is gegeven?

Dat zijn toch belangrijke regeringsvergaderingen. In de politiek gaat alles razendsnel, toen was er een regeringscrisis waarbij de regering, en vooral de PS en Ecolo, u onder heel zware druk hebben gezet. Hun ministers zouden zich terugtrekken als de eerste minister het dossier niet van u zou overnemen. Dat is niet zomaar een crisis. Dat is een regeringscrisis. U bent zwaar onder druk gezet. U zegt dat u de situatie niet uit de hand hebt laten lopen. In de krant werd gemeld dat er zestig mensen werden overgebracht voor dringende medische hulp. Wanneer loopt voor u iets uit de hand? De hongerstaking begon met ongeveer tweehonderd mensen en eindigde met bijna vijfhonderd mensen. Er werden heel wat mensen naar het ziekenhuis gebracht. Er kwam een regeringscrisis. Dan is de situatie aardig uit de hand gelopen. Dat is mijn persoonlijke definitie van uit de hand lopen. U hebt er duidelijk een andere. U vindt dat u altijd de controle had, dat er niks aan de hand was en dat het allemaal niet uit de hand is gelopen. Als de PS, zo'n grote partij met zo'n traditie, in een ongelooflijke Waalse crisis, het spel van de hongerstakers zo hard speelt dat ze eist dat de eerste minister het van u overneemt, is de situatie toch niet helemaal onder controle.

Wat is er gezegd op dat vier uur durende overleg op uw kabinet?

Die staking breekt plots na een regeringscrisis, na zware onderhandelingen. Het is normaal dat ik mij dan afvraag wat er dan is afgesproken. Meer heb ik ook niet willen zeggen. U reageert dan dat ik moet stoppen met stoken en zwetsen, want dat zou populistisch zijn. Ik betreur dat. Ik heb u al heel sterke replieken zien geven, ook op dingen die ik schrijf. Dat is fantastisch. U bent verbaal heel sterk, maar dat was wat misplaatst. Ik had daar immers geen slechte intenties mee. U stond waarschijnlijk onder grote druk en de laatste weken waren hevig geweest. Emotioneel is zo'n hongerstaking ook niet evident. Ik probeer wel mijn werk te doen en dergelijke opmerkingen zijn ongepast.

Ik wil nog een aantal punten ten gronde aanhalen. U zegt dat er absoluut geen sprake is van voorrang. Ik vermoed dat de mensen van BXLRefugees en de hongerstakers aan het meeluisteren zijn. Ik hoop dat zij het goed begrepen hebben. Er komt dus compleet geen voorrang. Maar dan klopt er al iets niet. Er zijn toch een paar punten waar ik nog bijkomende informatie over wil.

Ten eerste, over die neutrale zone. U zegt, en daar was ik mij vorige week echt niet van bewust, dat de neutrale zone ook openstond voor niet-hongerstakers. Ik had dat echt waar niet door. Ik heb het een aantal collega's gevraagd. Iedereen meende dat die neutrale zone was geopend om die hongerstakers ter verwelkomen en om samen met de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken de dossiers te bekijken, enzovoort.

Ik wist niet dat die zone ook openstond voor andere mensen in illegaal verblijf, die dan konden komen aankloppen, elke dag tussen 11.00 uur en 15.00 uur. Dat was mij nooit duidelijk. Dat heb ik eerlijk gezegd nooit begrepen. Dat was blijkbaar wel zo. Dat heeft natuurlijk een aanzuigeffect, want dat gaat inderdaad

rond. U zegt dat er allerlei verhalen over rondgaan. Alle andere partijen doen daar ook aan mee.

Ik meen dat er zelfs geen politieke partij iets over hoeft te zeggen om te weten dat er dan honderden mensen naartoe gaan. De eigen ngo-wereld en de eigen milieus zullen ook wel rondbellen en sms'en om te zeggen: u kunt daar naartoe, en u kunt een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken spreken. Die zijn daar namelijk. Er is een ambtenaar van de stad Brussel, meen ik, en een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat kan niemand anders. Men kan geen ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken spreken als men in illegaal verblijf is. Dat kan niet. Men moet daarvoor naar een callcenter bellen. Men moet daarvoor via een advocaat gaan. Maar zo'n ambtenaar spreken op afspraak, of gewoon binnenwandelen bij de ambtenaren van de DVZ op de regularisatiedienst, dat kan niet. Het is goed dat het niet kan, want dat zou wat geven.

Nu zegt u dat u die mogelijkheid zult sluiten, want zij creëert chaos. Wij hebben vanmorgen de beelden gezien. Dat lukte niet. Dat was veel te veel. Dat was ook niet de bedoeling. Het liep uit de hand. Alleen mensen die aan de hongerstaking deelnamen, mogen nog komen. En dus moet u natuurlijk eerst een lijst hebben van wie dat zijn. Nu lees ik dat uw woordvoester daarover communiceert dat die lijst wordt opgevraagd. Nu pas wordt die lijst opgevraagd? Als u aan die organisaties, met hun politieke agenda, vraagt een lijst te maken, zult u eens iets zien! In hoeverre is zo'n lijst betrouwbaar? Wat zijn de criteria? Klopt het wat uw woordvoester zegt? Ik neem aan van wel.

Er is gevraagd om een lijst te bezorgen. Die mensen mogen vervolgens op afspraak. Vindt die afspraak ook plaats in de neutrale zone of verloopt die telefonisch? Blijft dat nog fysiek open, kan men er naartoe gaan? Kan men een gesprek hebben met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, dienst regularisaties? Als het antwoord op die zeer concrete vragen ja luidt, dan gaat het om een voorkeursbehandeling. Immers, alle andere illegalen, families of gezinnen met kinderen, die gewoon hun ding doen, elke dag in het zwart gaan werken, maar in de afgelopen weken geen hongerstaking gehouden hebben, kunnen geen ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken spreken. U stelt hier dat het niet om een voorkeursbehandeling gaat, maar dat is niet juist. Daarom vraag ik daarover duidelijkheid.

U zegt dat journalisten er nogal veel van maken. Aangezien ik u in de vorige dagen niet heb kunnen spreken, kan ik echter slechts voortgaan op wat ik lees. Op de voorpagina van *De Morgen* las ik: "Hongerstakers krijgen snellere behandeling." Opnieuw wordt in dat artikel uw woordvoester geciteerd, die letterlijk zegt dat er een snellere behandeling zal komen voor dossiers ingediend vanuit de groep hongerstakers. U hebt daarvan nu pas een lijst gevraagd en weet dus nu pas wie erop staat. Daarbij rijst de vraag of die lijst nog wel klopt. Misschien zetten sommigen er nog wel een broer of zus, een nonkel of een neef bij. Met lijstjes is het altijd oppassen, dat kan ik wel zeggen, ik heb daarmee al veel miserie gehad en ik heb mijn les wel geleerd. Ik vond het dan ook vreemd te vernemen dat er een lijst wordt opgemaakt, want dat wordt meteen een ramp.

Bij de opstelling van die lijst komt de vraag naar enig controlemechanisme naar boven. Wie zal die lijst controleren? Hoe zult u weten of de namen op de lijst daadwerkelijk namen van hongerstakers zijn? Moeten zij er mager uitzien, zet u er een weegschaal bij? Ik wil niet cynisch zijn, maar wel vragen hoe u zult weten wie er gedurende zestig dagen in die kerk heeft verbleven, want dat is volgens mij niet zo evident. Graag had ik daarover toelichting.

Klopt het dat die dossiers sneller behandeld zullen worden? U zegt dat indieners van een regularisatieaanvraag twee tot drie jaar moeten wachten. Dat was mij niet bekend. Toen ik het departement verlaten heb, was dat zeker niet het geval. Misschien is het, na een Franstalig beroep, wel mogelijk, maar twee tot drie jaar is toch echt lang. Maar goed, misschien is het daar nog erger geworden, ik weet het niet. Ik heb gezien dat de wachtlijst bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terug gestegen is. Mogelijk verklaart dat die langere wachttermijn. Een normale aanvraag volgens artikel 9 bis duurt over het algemeen niet zo lang, zeker niet als het niet de eerste aanvraag is, want bij wie eerder al een aanvraag ingediend heeft, verloopt het normaal gezien sneller.

Als u zegt dat deze aanvragen sneller zullen worden behandeld, betekent dit dat zij voorrang krijgen op de rest en dat de andere aanvragers nog langer moeten wachten. U bent wel van plan om bijkomende ambtenaren te werven en hebt daarvoor een campagne opgestart, maar die aanwervingsprocedure via Selor vraagt tijd. Mensen die nu op de wachtlijst staan worden benadeeld door uw beslissing om de dossiers van de hongerstakers sneller te laten behandelen. Voor mij staat dit gelijk met voorkeursbehandeling. Als u het niet met me eens bent, verneem ik graag wat u onder voorkeursbehandeling verstaat.

Ik kom bij de ontvankelijkheidsfase. Het verheugt me dat u mijn opiniestuk daarover hebt gelezen. Ik heb zeker de waarheid niet in pacht maar ik probeer wel de zaken in elkaar te puzzelen. De heer Wathelet werd destijds ook geconfronteerd met hongerstakingen, kraanbezettingen, ook dorststakingen waardoor de mensen er zeer ernstig aan toe waren. Hij stelde toen voor om een artikel 9ter-behandeling aan te vragen. Hierdoor kon de ontvankelijkheidsfase snel gepasseerd zijn en kregen de betrokkenen in de gegrondheidsfase een AI, een attest voor immatriculatie. Dit betekent dat de asielzoeker niet uit het land kan worden gezet omdat hij legaal in ons land verblijft en het attest geeft ook toegang tot een aantal sociale rechten zoals OCMW-steun.

Dit was de situatie voor de door mij ingevoerde medische filter. Als u de 9ter-behandeling wil doorvoeren, moet men de medische filter nog passeren. De medische filter is een prima face-beoordeling door een arts van de DVZ. Iemand die na een hongerstaking nier- of hartproblemen ondervond, kwam in de periode-Wathelet in aanmerking via de prima face-beoordeling voor die drie maanden. De medische filter is nu strenger, vandaar mijn vraag wat uw oordeel ter zake is. U kan mij antwoorden dat dit de dokters toekomt. Ik veronderstel echter dat u een beleid ter zake hebt. Een Franstalige arts zou in die medische filter kunnen oordelen dat de aanvraag van een asielzoeker na een hongerstaking ontvankelijk is, terwijl een Nederlandstalige arts daarmee geen rekening houdt. Graag kreeg ik hierover duidelijkheid.

U zegt dat de hongerstakers niet in aanmerking komen voor een medische filter. Dan kan men die 9ter-optie al volledig schrappen, want dan zullen ze daar niet door geraken. Dan neem ik daar akte van. Dat is dan inderdaad niet de methode-Wathelet. Dan ben ik blij dat daar de puntjes op de i worden gezet. Ik zal dat zelf ook opvolgen, want dat is belangrijk.

U zegt ook dat er niets aan de ontvankelijkheidscriteria wordt gewijzigd. Die worden gehandhaafd, zegt u, maar dat is toch niet helemaal juist. U zegt dat ze nog altijd 350 euro moeten betalen en 9ter is gratis en dat blijft ook zo. Daniël Alliët zegt dat de identificatiedocumenten minder belangrijk zijn. U zegt: de verplichting blijft. Dat betekent dus, een paspoort of identiteitskaart met foto. Een geboorteakte en een huwelijksakte zijn niet geldig. De huidige criteria blijven dus gelden, waarvan akte. We zullen dat zeker opvolgen, want dat is geregeld een groot probleem.

Daniël Alliët zegt in *De Standaard* dat iemand die een verkeersboete niet heeft betaald, nu wel door de filter zal geraken. Ik weet niet of mensen die een verkeersboete niet hebben betaald, per se worden tegengehouden, maar ik neem aan dat de check van de openbare orde via de ANG en het strafregister blijft en dat dat altijd in proportionaliteit wordt bekeken. Een blanco strafblad blijft noodzakelijk. U zegt dat het volledige dossier wordt bekeken. Ik heb daar niets op tegen. Dat is wat men moet doen. Zo niet verliest men toch het beroep bij de RvV. De DVZ moet dat wel goed motiveren.

De buitengewone omstandigheden zullen nog altijd gemotiveerd moeten blijven. Prima.

Uw woordvoester zegt dat werk voor de regularisatie een element zou kunnen zijn. Dat vind ik vreemd, want welk soort werk is dat dan? Het gaat dan over zwartwerk. Maar zwartwerk is een extra bezwarend element voor terugkeer. Zwartwerk is een element om een regularisatie te krijgen, maar als een zwartwerker wordt gepakt op een werf of in een café, dan is dat in het kader van de ANG en de openbare orde een extra element om die persoon zo snel mogelijk op het vliegtuig te zetten.

Wat is nu eigenlijk het beleid van de regering? De PS focuste fel op werk en knelpuntberoepen: "Werk, werk, werk, daar moeten we op werken. Die mensen moeten we papieren geven." Uw woordvoester bevestigt dat. Dat is echter in tegenspraak met het beleid tot nu toe.

Ten vijfde, de woonplaats. Die is natuurlijk wel al wat versoepeld, want op dit moment moet men zijn woonplaats opgeven, behalve als men dakloos is. Er is ook een woonplaatscontrole door de lokale politie bij een regularisatieaanvraag. Vorige week hebt u gezegd dat de mensen in die kerk allemaal worden ingeschreven in de stad Brussel, omdat ze naar een neutrale zone gaan. Ik mocht daar toen niet te veel stress rond hebben, want dat was maar een administratieve zaak. Nee, dat is een versoepeling. De referentiwoonplaats wordt nu de stad Brussel. De hongerstaker uit mijn voorbeeld, die in Leuven woont en daar een appartement heeft, zal dus in de stad Brussel worden ingeschreven bij zijn regularisatieaanvraag. Dat is niet logisch. Mocht hij in Lubbeek wonen en een regularisatieaanvraag indienen, wordt hij nog gecontroleerd op domicilie in Lubbeek. Mijn politie gaat dan langs. Op dat vlak hebt u al sowieso een criterium van de ontvankelijkheidsfase versoepeld. Het betreft een aantal technische punten, maar het is wel

heel belangrijk om juist op te lijsten hoe de vork in de steel zit.

Daarnaast zijn er nog een aantal algemenere punten. Ik pleit ervoor dat de opgevraagde lijst van hongerstakers apart wordt gecohorteerd en gemonitord en dat daarover in de commissie op regelmatige tijdstippen verslag wordt uitgebracht. Hoeveel regularisaties zijn er en wat is de status? Dat is heel belangrijk om te kunnen schetsen wat er juist speelt. Het is prima dat u dat een goed idee vindt, dan zijn we het daar al over eens. Soms heb ik eens een goed voorstel. Ik heb evenwel nog twee goede voorstellen.

Ten tweede vind ik dat u moet laten onderzoeken of het dichtnaaien van monden geen strafbaar feit is en ingaat tegen de eed van Hippocrates. Moet er geen klacht worden ingediend, minstens bij de Orde van geneesheren van Brussel en Vlaams-Brabant? Ik vind dat dat absoluut nodig is.

Er bestaat een hele grote jurisprudentie over sm. De sm-rechter heeft op een bepaald ogenblik ook bepaalde medische praktijken toegepast op zijn echtgenote, misschien herinnert u zich dat nog. Hij is daarvoor finaal veroordeeld, ook al was dat met instemming van die vrouw. Zij ging daar dus mee akkoord en toch is die man veroordeeld, omdat het te ver ging.

Ik kan mij inbeelden dat het dichtnaaien van monden ook wat te ver gaat. Ik vraag mij zeker ook af of het aan artsen is om zo iets te doen. Dat verdient dus toch wel wat onderzoek, zeker met het oog op de toekomst. Het is niet de eerste keer dat het gebeurt. Ik heb het ook meegemaakt dat men monden dichtnaaide. Mevrouw De Block heeft dat ook meegemaakt, zij kan u daarover veel vertellen, misschien heeft ze dat reeds gedaan. Dat is choquerend. Het is choquerend hoe dat gebeurt en wie dat doet. Ik vind dat dit onderzocht moet worden zodat dit in de toekomst niet meer kan gebeuren, ook al vragen zij er zagezegd zelf naar. Er wordt gezegd dat het op hun eigen vraag is, maar ho ho ho. Daaraan moeten wij toch eens iets doen.

Mijnheer de staatssecretaris, een derde voorstel gaat over hongerstakingen *as such*. De heer Wathélet, mevrouw De Block, ikzelf, u nu, het is reeds 20 jaar hetzelfde verhaal. Het is georganiseerd vanuit een bepaalde hoek, daarover moeten wij niet flauw doen. Dat wordt steeds wat onder de mat geveegd, maar ik ben blij dat de regering heeft gezegd dat het echt wel heel problematisch is. Ze doen steeds alsof hun neus bloedt, maar het betreft crapuleuze praktijken.

Ik zal zelf ook een parlementair initiatief nemen, maar ik vind dat de regering het initiatief moet nemen dat mensen die in hongerstaking gaan op de zwarte lijst moeten komen voor regularisatie. Ik vind dat zij een absolute njet moeten krijgen. Ik vind dat de samenleving, de democratie, het Parlement en ook de regering de verantwoordelijkheid hebben om duidelijk te maken dat er een rode lijn is. Men kan aanvragen doen zoveel men wilt, men kan hier zelfs blijven in het kader van procedures, maar men kan niet in hongerstaking gaan. Die chantage moet stoppen. Als men dat toch doet, komt men op een zwarte lijst. Klaar en gedaan, dan is het sowieso neen. Misschien is er dan nog internationale bescherming asiel, maar dat is alles, als de thuislandssituatie verandert, dat kan natuurlijk steeds. In 99 % van de gevallen gaat dat echter niet zo zijn, want veel van die mensen komen uit Marokko, Algerije en Tunesië. Het ziet er daar niet slecht uit. Ik zeg niet dat dit niet kan veranderen, maar voorlopig zijn dat relatief stabiele landen.

Ik zal een parlementair initiatief nemen. Ik vind dat het echt gedaan moet zijn met die hongerstakingen. Ik vind dat onze verantwoordelijkheid van de democratie, van de volksvertegenwoordiging, van de regering, om te zeggen dat wij dat niet meer willen. Dat staat los van persoonlijke ideologie, links of rechts, noem maar op. Dat gaat gewoon niet meer. Stop ermee.

Ik kom bij mijn laatste punt, namelijk het grotere plaatje. Les Républicains springen nu ook mee op de kar. Het is dé toekomst. De Denen, de Britten, het zal die richting uitgaan.

U weet dat ik altijd op die nagel blijf slaan. We moeten een duidelijke lijn durven te trekken, met een zwarte lijst van mensen die illegaal blijven migreren en illegaal doorreizen – dit gaat nog veel verder dan een illegale smokkelaar betalen – en mensen die zichzelf beginnen uit te hongeren en op die manier de Staat proberen te chanteren. Dat gaat echt niet meer.

01.04 Hervé Rigot (PS): Monsieur le président, monsieur le secrétaire d'État, chers collègues, il y a une heure ou deux, j'étais encore à Verviers, où j'ai pu constater la détresse – cela a été souligné par M. Francken – de nombreux concitoyens, de nombreux hommes et femmes, une détresse terrible, abominable.

J'ai également vu, il y a quelques jours, que ce soit au Béguinage, à la VUB, à l'ULB, la même détresse terrible et abominable et je n'en cherche pas les causes aujourd'hui, je ne cherche pas à qui en incombe la responsabilité. Ce que j'ai vu, ce sont, à chaque fois, des êtres humains en terrible souffrance.

Aujourd'hui, au lendemain de la fête nationale, des drames évoqués de toute la Belgique, mais singulièrement de la province de Liège, j'espérais davantage de décence dans le propos de certains collègues, mais malheureusement, d'entrée, sans surprise, toujours les mêmes réagissent de la même façon, en agitant le spectre de la vague migratoire.

J'ai entendu, d'entrée, la soupe populiste, en espérant les caméras, en réclamant la diffusion du débat pour intervenir. Désolé, mais lorsqu'on parle de travail parlementaire, de contrôle législatif, je suis tout à fait d'accord, lorsqu'on parle de transparence, je suis encore d'accord, mais lorsqu'on parle de la façon de travailler, l'urgence n'est pas d'apporter une réponse aujourd'hui à toute l'action menée par le secrétaire d'État. Même s'il faut un contrôle parlementaire, devait-on, pour autant, le faire ce vendredi, urgemment? Je ne pense pas!

Pour moi, l'urgence n'est pas de débattre au lendemain de l'issue devant les caméras, de rédiger un tweet frénétique et de sortir les crocs, comme j'ai pu le ressentir également. Soit, passons! À chacun, ses valeurs! À chacun sa religion de la Belgique! Moi, j'ai la mienne. Je la veux unie, je la veux solidaire, je la veux humaine, mais croyez-moi bien, je la veux aussi, comme tout mon groupe politique, responsable! Et ce qui se passe aujourd'hui, c'est effectivement l'image de cette Belgique, une Belgique responsable, légaliste et respectueuse. Et ce n'est pas incompatible. Donc, vous pouvez le constater!

Moi, je pousse vraiment un ouf de soulagement, parce qu'on a pu éviter un drame humain. Je les ai vus moi, en ma qualité de parlementaire, je suis allé les voir. C'est aussi un travail parlementaire que de se rendre sur le terrain. Je suis allé sur place me rendre compte de la situation et essayer de la comprendre. J'y reviendrai plus tard. Mais, en tout cas, une détresse humaine, quelle qu'en soient les causes, il y en avait une! Elle était terrible!

Pour mon groupe, une vie, c'est une vie, quelle que soit la couleur de peau, quelle que soit l'origine, quel que soit le statut, une vie, point à la ligne! Aujourd'hui, monsieur le secrétaire d'État, par l'action qui a été menée, nous avons sauvé des vies et de cela, je suis convaincu. Je n'aurais pas voulu une seconde imaginer la perte d'une vie et les conséquences morales pour chacune et chacun d'entre nous.

Monsieur le secrétaire d'État, vous l'avez dit, on ne va pas faire de triomphalisme aujourd'hui. Ce n'est pas la victoire mais c'est un terrible soulagement. C'est un heureux soulagement parce qu'il y avait urgence sur les trois sites. On était à deux doigts d'un drame humain et on a pu apporter une réponse, je le disais, conforme à l'image que j'ai de la Belgique: humaine, juste, légale, respectueuse et – c'est important – individuelle. Ce n'est pas une réponse collective. C'est une réponse individuelle. Ne laissons pas dire tout et n'importe quoi!

Quand je dis qu'on a pu le faire, ce n'est pas uniquement le travail du gouvernement ou des parlementaires, loin de là! Je pense évidemment à toutes celles et ceux qui ont œuvré en ce sens: les autorités locales de la ville de Bruxelles, les autorités académiques, l'ULB, la VUB, Médecins du Monde, tous les bénévoles, les nombreuses associations de terrain, qui n'ont pas ménagé leur peine et, aussi d'ailleurs, le Commissaire général aux réfugiés et apatrides, qui a su mener un travail de qualité.

Si on ne crie pas victoire, la grève est suspendue. Dans le cas présent, nous n'avons heureusement pas à déplorer le moindre mort mais il faut continuer. Pour ce faire, il faut maintenir la confiance grâce au dialogue que vous avez su rétablir. Ce dialogue doit perdurer et se traduire par une action. Avec mon groupe, nous serons très sensibles à la rapidité avec laquelle les dossiers seront traités. C'est important. Il faut que la situation évolue, que la machine se mette en route dans les meilleurs délais.

Par ailleurs, si nous avons, en l'occurrence, apporté une réponse à une situation dramatique, ce n'est qu'une réponse conjoncturelle, qui ne doit pas nous faire perdre de vue la nécessité - je l'ai déjà évoquée à plusieurs reprises en vous interpellant, monsieur le secrétaire d'État - d'apporter une réponse structurelle à une situation qui perdure depuis si longtemps. On ne peut pas faire l'économie de la réalité du terrain ni adopter un dialogue de sourds idéologique. Je ne parle pas pour vous, monsieur le secrétaire d'État.

Qui sont en réalité ces 500 grévistes de la faim? Des personnes qui ont servi au restaurant, qui ont travaillé

dans notre pays, qui ont œuvré pour la Belgique et participé à son économie – plusieurs témoignages, dont celui d'Andrea Rea vont dans ce sens, de même que le rapport de la Banque Nationale. Ces personnes ont contribué à notre économie, se sont intégrées, jusqu'à ce que la crise sanitaire les frappe violemment, entraînant des conséquences dramatiques telles que la perte d'emploi, la perte d'argent, la perte de repères et donc, plus aucun espoir.

Soyons clairs et ne faisons pas de triomphalisme! Des réponses conjoncturelles ont été trouvées et des vies sauvées, ce dont nous vous remercions. Mais à la rentrée, il va falloir s'investir. Clarifions avant tout le fait qu'il n'y ait pas de régularisation collective, et mon groupe ne l'a jamais demandé! Nous avons demandé - et continuerons de le faire - une régularisation individuelle basée sur des critères clairs, transparents et connus. Pourquoi? Parce que seules ces régularisations permettent à chacune et chacun de connaître les règles du jeu, ce qui est nécessaire dans un État démocratique.

Des questions structurelles se posent également autour de la situation des sans-papiers de notre pays, notamment liées au travail, mais aussi à la formation, car il existe des pénuries dans certains métiers. Les personnes sans-papiers peuvent contribuer à l'économie de notre pays et le font déjà, comme l'ont évoqué la Banque Nationale ainsi que les organisations syndicales et patronales.

À l'instar de M. Francken, je fais des propositions: à la rentrée parlementaire, saisissons-nous collectivement de cette question! Mettons en avant l'accord du gouvernement qui est clair à ce sujet: "Afin de répondre aux besoins du marché du travail, la nouvelle réglementation en termes de permis de séjour unique sera adaptée en concertation avec les Régions et les partenaires sociaux. Une plate-forme électronique sera conçue pour que les demandes puissent être suivies et que le shopping puisse être combattu."

Mûrissons cela, retrouvons-nous tous et toutes en septembre! Le repos, bien mérité par les députés et en premier lieu par le personnel de la Chambre, nous mènera, je l'espère, à un débat serein, d'ici le mois de septembre.

01.05 Marco Van Hees (PVDA-PTB): Monsieur le président, monsieur le secrétaire d'État, je veux tout d'abord exprimer notre soulagement car un drame a pu être évité. Les sans-papiers ont suspendu leur grève de la faim mais ils poursuivront leur lutte, par d'autres moyens, pour défendre les droits des 150 000 personnes sans papiers dans notre pays. La fin de cette grève doit être le point de départ de la réflexion de ce gouvernement et de la recherche de solutions structurelles à ce problème. Il convient de redire que nous sommes face à une situation de non-droit pour 150 000 personnes. Il n'est pas normal qu'un gouvernement dédaigne une telle situation.

Je ne sais pas si je dois réagir ou non au délire de M. Van Langenhove. À l'entendre ce sont les médecins du PTB qui dicteraient à M. Mahdi ce qu'il doit faire. Je me demande qui, en Belgique, peut croire que le CD&V a comme maître à penser le PTB. Monsieur Mahdi, vous avez peut-être un poster de Peter Mertens ou Raoul Hedebouw dans votre chambre, comme le pense M. Van Langenhove. Si tel est le cas, pourquoi ne suivez-vous pas alors la revendication du PTB qui demande une modification de la loi pour régulariser les sans-papiers avec des critères clairs?

Je dois aussi répéter, bien qu'on l'ait déjà fait ici à la Chambre, que le PTB n'est pas partisan de la grève de la faim comme mode d'action. Cela ne veut pas dire que nous ne soutenons pas l'ensemble des sans-papiers, y compris ceux qui ont mené cette grève de la faim. À quel niveau de désespoir doit-on être pour mettre ainsi sa vie en danger? Il faut d'ailleurs craindre pour l'état de santé de nombre de ces grévistes de la faim. Encore une fois, je veux dire que le PTB n'est pas partisan de la grève de la faim. Nous avons déjà eu des discussions avec M. Mahdi à ce sujet. Je pense qu'il a compris et admis ce point de vue, mais visiblement ce n'est pas le cas de tout le monde.

Je veux évoquer un autre point, qui est essentiel. Les sans-papiers sont des travailleurs parmi les autres travailleurs.

Ce sont des hommes et des femmes qui doivent travailler dans des conditions très difficiles pour survivre sans papiers. La question se pose de savoir si un État de droit peut accepter d'avoir des citoyens de seconde zone, ou plutôt des non-citoyens, qui travaillent ici, qui paient des taxes, comme la TVA, qui paient des loyers, mais qui n'ont pas de droits. Est-il normal qu'une femme née en Belgique il y a 51 ans, qui travaille, qui nettoie les locaux de services publics, n'ait pas de droits?

M. Francken part aussi dans un délire qui va loin. Il veut criminaliser les personnes qui sont finalement victimes – la criminalisation des victimes. Il dit que le travail au noir est une raison supplémentaire pour expulser les sans-papiers. C'est le monde à l'envers! Comment voulez-vous qu'un sans-papiers travaille légalement?

Ce qu'il faut justement, c'est leur permettre de travailler légalement dans notre pays. C'est pour éviter le travail au noir qu'il faut régulariser les sans-papiers. Qui subit les conséquences du travail illégal? C'est un fléau pour l'ensemble des travailleurs.

Le patronat, lui, est très content de pouvoir sous-payer des gens et de leur imposer des conditions de travail. Mais c'est l'ensemble des travailleurs qui subit les conséquences. Il y a évidemment un effet de domino. Quand une partie des travailleurs qui, parce qu'ils n'ont pas de droits, travaillent dans des conditions de travail inhumaines et avec des salaires indécents, c'est l'ensemble du monde du travail qui est impacté.

Régulariser les sans-papiers, ce n'est donc pas seulement mettre fin à une situation de non-droit. C'est aussi défendre les conditions de travail et de salaire de l'ensemble du monde de travail.

Le gouvernement n'apporte pas de réelles solutions en la matière. On compte aujourd'hui 150 000 sans-papiers sur notre territoire. Quelles solutions concrètes leur proposez-vous, monsieur Mahdi? Aucune solution structurelle. Pour nous, il faut un changement structurel de la loi. Il faut que des critères clairs, comme le fait d'avoir un travail, l'ancrage ou encore la vulnérabilité, soient inscrits dans la loi. Pas à la tête du client, pas avec un pouvoir discrétionnaire d'un secrétaire d'État, mais comme cela se passe en Espagne, en Italie, en France où des critères clairs sont fixés. Si vous les remplissez, vous êtes régularisé. Sinon, vous ne l'êtes pas.

Monsieur le secrétaire d'État, pourquoi n'appliquez-vous pas ce principe assez cohérent et logique qui fonctionne en Espagne, en France et en Italie?

Il est anormal qu'une personne qui est née sur notre territoire et qui y vit depuis 51 ans reste dans cette situation de non-droit. Prévoyons dans la loi des critères clairs permettant de les régulariser. C'est la position que nous défendons depuis longtemps. Monsieur Mahdi, je n'ai entendu aucun contre-argument dans votre introduction. Vous dites qu'il faut respecter la loi. Non! Cette loi n'est pas bonne et il faut la changer. Il n'est pas normal que le sort de ces gens dépende du pouvoir discrétionnaire d'un membre du gouvernement. Cette situation de non-droit est en soi non démocratique.

Voilà, monsieur le secrétaire d'État, ce sur quoi j'aimerais vous entendre: pourquoi refusez-vous de faire ce qui se pratique en Espagne, en France ou en Italie?

01.06 Servais Verherstraeten (CD&V): Mijnheer de staatssecretaris, wij delen de opluchting dat er geen slachtoffers gevallen zijn. Niemand van de collega's is blind en doof voor het menselijke leed van zowel actievoerders als van wie geen actie heeft gevoerd en in onzekerheid leeft. Als sommigen dan af en toe tot te vaak in de voorbije legislatuur - ik geef u ter zake gelijk, collega Francken – naar extreme actiemiddelen grijpen, kan ik daar deels begrip voor opbrengen. Maar begrip is niet hetzelfde als goedkeuren. Afkeuren wil evenmin zeggen dat men de betrokkenen sanctioneert door op een zwarte lijst te zetten. Als men dossiers individueel wil behandelen, dan mag men actievoerders ook geen collectieve sanctie wegens een te extreme actie – men neemt risico's met de eigen gezondheid en met die van anderen die men in de actie meesleurt – opleggen door ze collectief op een zwarte lijst te zetten. Dat is mijns inziens te verregaand.

Ik juich het toe dat u vanaf dag 1 tot de laatste dag eenduidig hebt gecommuniceerd, mijnheer de staatssecretaris. Sommigen hebben u dat niet in dank afgenomen. Men heeft u verweten inhumaan te zijn. Ons oordeel is dat duidelijkheid wel humaan is. U hebt samen met anderen onderstreept dat ons regularisatiebeleid zeer humaan is en dat aan de hand van cijfers bewezen: in 2020 waren er ruim 3.000 regularisaties. Wij springen dus zeer humaan om met dat uitzonderlijk middel, waarin de wet voorziet.

Vooraf, wij gebruiken dat instrument op individuele basis. Dat wil zeggen op basis van individuele gesprekken en de afhandeling van het individuele dossier. De behandeling van mensen als individu in plaats van als collectiviteit is zeer humaan.

Ik zou het zeer inhumaan vinden, mijnheer de staatssecretaris, indien u onduidelijkheid zou hebben verschaft. Wie daarentegen onduidelijkheid heeft gecreëerd, valse hoop heeft gewekt en een onrealistische

uitkomst heeft voorgespiegeld, is niet correct omgegaan met de betrokkenen en die verdienen dat niet in al hun miserie.

Humaan betekent ook geen voorkeursbehandeling. Iemand beweerde zopas dat er sprake is van een voorkeursbehandeling, aangezien de betrokkenen in de neutrale zone terecht kunnen. Een voorkeursbehandeling is voor mij een behandeling waarbij er afzonderlijke criteria worden aangewend en de een soepeler criteria krijgt dan de andere. Dat lijkt mij hier niet het geval te zijn.

Collega's, regularisatie om humanitaire redenen, die een wettelijke basis heeft, is wel een gunstmaatregel. Ik hoor sommige collega's ervoor pleiten om daar objectieve criteria op te plakken. Wel, als wij dat doen, is regularisatie geen gunst meer. Dan wordt het een recht. Wij voorzien al in heel wat rechten in ons migratie- en asielbeleid. U hebt er op diverse gewezen in de debatten onder andere in de plenaire vergadering, mijnheer de staatssecretaris. Toch kan het zijn dat wij in sommige zeer humanitaire individuele gevallen via een gunst toch nog mogelijkheden moeten bieden aan mensen, families. Zodra men daar criteria op plakt, gelden die daarvoor en ook alleen maar daarvoor en sluit men poorten voor andere misschien evenzeer humanaan verantwoorde dossiers. Hoe dan ook, men kan op basis van een gunstmaatregel ook zeer humanaan te werk gaan; het aantal regularisaties van de jongste jaren toont dat aan.

Ik hoorde sommige collega's daarnet ook pleiten voor dialoog. Ik ben het daar volkomen mee eens. Maar laten wij correct zijn, collega's. Er was dialoog vóór de actie. Er was dialoog tijdens de actie. Er zal dialoog zijn na de actie, of men actievoerder was of niet. Het is een dialoog met respect en dat betekent ook zonder valse hoop.

Dat betekent ook dat er duidelijke spelregels zijn, het wettelijke kader en het kader van de politieke afspraken dat tijdens de regeringsonderhandelingen met de meerderheid is gemaakt. In een meerderheid worden vaak afspraken gemaakt. Sommige eisen worden binnengehaald, andere niet, maar *pacta sunt servanda*. De afspraken horen nageleefd te worden. Ik vrees immers een aanzuigeffect te creëren door valse hoop te wekken. In een welvarend land als het onze moeten we leed kunnen dragen, maar onze schouders zijn natuurlijk wel te frêle om alle leed van de hele wereld te dragen. Die hoop mogen we ook niet verstrekken aan anderen. Wat we kunnen doen, moeten we doen, moeten we goed doen en moeten we respectvol doen. We moeten echter duidelijk, transparant en correct zijn in wat we niet aankunnen.

Ik dank niet u, mijnheer de staatssecretaris, maar ook de vele mensen die achter en naast de schermen hebben geholpen aan de oplossing. Hopelijk kunnen veel dossiers op basis van correcte humanitaire redenen opgelost worden, van actievoerders, maar evenzeer en niet minder van niet-actievoerders.

01.07 Ben Segers (Vooruit): Mijnheer de staatssecretaris, we zijn allemaal bijzonder opgelucht. Ik ben hier zeer ongerust over geweest en ik heb er zelfs wakker van gelegen, wat ongetwijfeld ook voor u en veel leden van deze commissie geldt. Veel bleek echter mogelijk vanaf het ogenblik waarop deze regering met één stem sprak.

De analyse van Vooruit is dat er veel tijd werd verloren, ook met de relletjes op Twitter. Volgens ons bestaan er duidelijke criteria voor vluchtelingen, gezinshereniging, arbeidsmigratie en een aantal andere statuten. Regularisatie is mogelijk als gunst, niet als recht, op individuele basis en nooit collectief. De oplossing moest dan ook binnen die contouren gezocht worden, waarbij er duidelijkheid moest worden geboden over het perspectief voor personen zonder wettig verblijf, niet alleen voor de hongerstakers maar uiteindelijk ook voor anderen.

Ik ben dan ook blij dat er binnen die contouren een oplossing is gevonden. Een hongerstaking tot het uiterste is immers nooit het goede middel. De heer Francken zegt daar fors over te zijn, wij zijn daar niet alleen fors over maar ook consequent. Ik las bijvoorbeeld dat Mark Demesmaeker van N-VA zich eerder wel achter de hongerstaking voor autonomie van een aantal Catalanen kon scharen. Dat werd toen druk gedeeld door de partij. Wij zijn echter fors en consequent tegen deze methode gekant, in alle omstandigheden, niet alleen als het ons goed uitkomt.

01.08 Theo Francken (N-VA): Mijnheer Segers, ik wil daar graag even op reageren. Ik heb destijds uw reactie gezien en ik vond dat echt stuitend. Het is stuitend dat u politieke gevangenen in de Europese Unie, waar uw partij trouwens steeds zedig over zwijgt, vergelijkt met mensen die in volledige vrijheid leven op Belgisch grondgebied. Dat is absoluut stuitend, ik snap eigenlijk niet hoe u die vergelijking durft te maken. Ik ben echter blij met uw aandacht voor de Catalaanse zaak en ik kijk uit de communicatie van uw partij ter

zake. Neem het eens voor die mensen op, de socialisten zitten in Spanje immers in de regering. Doe daar eens iets aan.

01.09 Ben Segers (Vooruit): Laten we even vooruitkijken, want wat mij nu vooral interesseert is hoe we van die neutrale locatie toch een succes kunnen maken. Van deze uitweg uit deze crisis moeten we nu een duurzame oplossing maken voor personen met onwettig verblijf. Het was pijnlijk om te zien hoe sommigen zich op de sociale media in de handen wreven omdat er deze ochtend te veel mensen waren opgedaagd.

Mijnheer Francken, ik spreek u toch opnieuw aan, vanwege uw uitspraak *I told you so*. U weet dat ik sinds lang gepleit heb voor een neutrale locatie als uitweg uit de crisis. Vorige donderdag hield ik daarvoor opnieuw een pleidooi en ik vind dat het applaus voor een neutrale locatie wel wat eensgezinder mag klinken, ook vanuit de meerderheid. Ik herinner mij echter wel dat uw fractie het luidst applaudisseerde. U zult begrijpen dat ik dat goed onthouden heb, omdat ik het opmerkelijk vond dat uw fractie zeer luid applaudisseerde voor het voorstel van de inrichting van een neutrale locatie. U vreesde vrijdag weliswaar dat die neutrale locatie niet zou werken, want u meende dat er te weinig mensen zouden opdagen.

Vervolgens deden geruchten de ronde over allerlei extra zaken die daar zouden gebeuren. Laten we zeggen waar het op staat, u hebt daaraan meegedaan in de u kenmerkende stijl, bijvoorbeeld met beweringen, waarbij u zichzelf indekte met vraagtekens, waardoor het leek alsof u vragen stelde. Andere zaken hebt u explicieter benoemd. Vele anderen, ook niet-politici, hebben mee onwaarheden verspreid. Dat gebeurde niet altijd te kwader trouw, het is en blijft een moeilijke kwestie. In elk geval, op die manier stapelden de misverstanden zich op. De volgende stap was effectief dat er deze ochtend uiteindelijk te veel gegadigden waren.

De **voorzitter**: Mijnheer Segers, ik moet u opnieuw onderbreken, want de heer Francken vraagt het woord. Zo lang u de heer Francken noemt, zal hij natuurlijk een persoonlijk feit willen invoeren.

01.10 Theo Francken (N-VA): Mijnheer de voorzitter, ik ben eigenlijk al door iedereen genoemd, ook door die PVDA'er, waarop ik niet gereageerd heb, en de heer Verherstraeten, die stelde dat de zwarte lijst te ver zou gaan. Mijnheer Verherstraeten, u neemt de positie in dat u het op zich wel kan begrijpen als men zoiets doet. Daar neem ik nota van. Ik heb daar ook een ACV-vlag zien hangen, dus het zal wel.

Mijnheer Segers, het was mij eigenlijk niet duidelijk dat alle illegalen in België toegang hebben tot die neutrale zone. U wist dat, waarschijnlijk omdat u ook deelneemt aan de vergaderingen van het meerderheidsoverleg. Ik heb alle communicatie van de regering nog eens goed nagelezen, maar uit geen enkel bericht kon ik dat opmaken. Ik dacht dat de neutrale zone alleen voor de hongerstakers werd ingericht, maar ik had blijkbaar abuis. Dat kan, maar ik meen toch dat ik mij redelijk goed informeer. Jullie lezen alles, u zeker, maar ik lees ook veel, want ik probeer mijn dossiers goed op te volgen. Toch wist ik dat niet. Dat is al een eerste gegeven. Ik vind op zijn minst dat er daaromtrent onduidelijkheid is ontstaan.

Pas deze morgen is één en ander duidelijk geworden door een bericht in *De Standaard*. Daar konden we immers lezen dat daar gisteren 200 mensen zaten, maar dat er geen enkele hongerstaker bij zat. Ik stond versteld. Staat dit dan open voor iedereen? Blijkbaar kon elke illegaal in België daar dus de afgelopen uren naartoe. Nu wordt dat aangepast.

U praat voorts over groot applaus op de N-VA-banken. Ik denk dat er vier, vijf of zes man in de plenaire vergadering mag zitten. Ik was daar zelf niet aanwezig, ik kan er dus niet over oordelen. U zegt dat dit een applaus voor de neutrale zone was. Dat is uw interpretatie, ik weet dat niet. U gaat nogal kort door de bocht door te zeggen dat het daar fantastisch is.

Vorige week zei het actiecomité in het kader van de hongerstaking dat men vooral niet naar die neutrale zone moest gaan. Men zag dat het de eerste dagen niet echt een succes was. Er gingen vooral niet-hongerstakers langs, omdat het actiecomité zei dat men daar niet aan mee moest doen en moest doorgaan tot het bittere einde. Ze zijn dan ook nog in dorststaking gegaan. Dan is er een regeringscrisis gekomen en is er overleg geweest bij Roosemont en op het kabinet van Mahdi. Dirk Van den Bulck is vervolgens ingezet. Dan is er iets gekomen en dan is men gestopt.

Ik wil graag een heel duidelijk beeld van dat tracé. Dat is mijn vraag.

01.11 Ben Segers (Vooruit): Ik ben het met de heer Francken eens dat alles wat beter kan ook beter moet.

Ik ben eveneens benieuwd naar wie daar precies welkom is, die vraag wil ook ik graag aan de staatssecretaris stellen. Mijnheer Francken, ik kan u verzekeren dat het applaus van uw fractie wel degelijk daarover ging. Dat is ook gebleken uit de gesprekken achteraf, ik kan u daar straks meer over vertellen.

In elk geval hebt u eerder gezegd dat u dit dossier van de hongerstaking met de nodige schroom wilde benaderen. Ik vond dat een goede lijn en ik vind het jammer dat u daarvan bent afgeweken, maar ik ga daar niet verder op in. Laat ons nu vooral het probleem oplossen en niet de boel verder oppoken. Ik zou van die zijde een zekere mildheid willen vragen. Ik wil ook aan de andere zijde een blijvende oplossingsgerichtheid vragen. Voor mij blijft de neutrale zone voor alle duidelijkheid een essentieel element.

Het is heel problematisch dat we zeer weinig weten over de personen die onwettig in België verblijven. Daardoor is het zeer moeilijk om een aangepast beleid te voeren. We weten dat het om veel personen gaat. Het cijfer dat altijd de ronde doet, is 150.000. Ik weet niet of dat cijfer correct is. Ik las net een interessante, wetenschappelijk sterk onderbouwde studie over de situatie in Nederland. Daaruit blijkt dat het aantal personen in onwettig verblijf de voorbije jaren er sterk is gedaald. Waarom zou dat in België anders zijn? We moeten in elk geval weten over wie het gaat. Een telling is dus nodig, zodat we beter zicht krijgen op de profielen en niet blind varen. Zo weten we ook wat we kunnen verbeteren. Bent u bereid om die eerste stap te zetten en ook een dergelijke studie te laten uitvoeren, bijvoorbeeld samen met Myria?

Wat structurelere oplossingen betreft, had u het eerder al over de versterking van de Dienst Vreemdelingenzaken, meer bepaald de cel die zich met de regularisaties bezighoudt. U sprak van een versterking van 18 naar 21. Dat is een belangrijk signaal. Van wanneer dateren die cijfers? Er is echter nog meer nodig. De doorlooptijd is niet gekend, maar er zijn volgens u veel situaties waarin die twee jaar bedraagt. Het is duidelijk dat dat veel te lang is. Het is belangrijk dat u nu onmiddellijk dat signaal geeft en die dienst versterkt, zodat het niet bij een aankondiging blijft. Er moet op heel korte termijn een aanzienlijke versterking komen, zodat die doorlooptijd sterk verkort. Op die manier geeft u ook het signaal dat een hongerstaking niet nodig is om binnen een redelijke termijn uitsluitel te krijgen.

Wat de strijd tegen uitbuiting van personen in onwettig verblijf betreft, is er bij velen een foute veronderstelling. U moet personen regulariseren en dan stopt de uitbuiting. Natuurlijk is er om te beginnen een betere regeling rond knelpuntberoepen nodig. Ik denk dan ook aan Brussel en het Waals Gewest. De veronderstelling is op zich evenwel fout. Malafide werkgevers willen goedkope arbeid. Een werkgever zal niet plots iemand aanwerven, omdat hij geregulariseerd is. Illegale arbeid stopt niet plots als men mensen regulariseert. Laten we ermee stoppen om dat te verkondigen. Ik lees dat overal, maar het is gewoon fout.

We moeten de strijd voeren tegen de parallelle economie van zwart geld, die uiteindelijk ook leidt tot criminaliteit, mensenhandel en meer uitbuiting. Daarom ben ik blij dat de strijd tegen mensenhandel en economische uitbuiting een absolute beleidsprioriteit is in het regeerakkoord. Dat was voor mijn partij belangrijk. Mijn partij heeft er ook voor gepleit dat er daarvoor voldoende middelen zouden komen. Dat heeft al direct aanleiding gegeven tot de versterking van de ECOSOC-teams, de inspectiediensten, dankzij minister Dermagne. Hij heeft een minimum- en een maximumscenario op tafel gelegd. Ik heb daarover vragen gesteld en maak u die informatie graag over.

Er is nu een bepaald momentum. Iedereen lijkt het erover eens te zijn dat de strijd tegen uitbuiting heel belangrijk is en eigenlijk de structurele oplossing is. Ik roep CD&V en de andere partijen op om te gaan voor dat maximumscenario. Laat ons die ECOSOC-diensten maximaal versterken. Eén aspect daarvan is dat de betrokkenen naar het statuut mensenhandel worden geleid als ze meewerken aan de juridische procedures. Het is een menselijke en ook gecontroleerde procedure, omdat men tegelijkertijd de netwerken aanpakt en dus ook structurele wijzigingen aanbrengt.

Mijnheer de staatssecretaris, dat is dus ook een vraag aan u.

Dan kom ik aan de strijd tegen mensenhandel. Ik heb daarover ook een aantal vragen gesteld aan minister Verlinden. Ik moet toegeven dat de antwoorden die ik van haar heb ontvangen, voor mij nog niet helemaal bevredigend waren. Zij signaleerde immers geen problemen op het vlak van prioriteiten, terwijl ik op het terrein heel vaak het signaal krijg dat het wel degelijk zo is dat de strijd tegen mensenhandel behoorlijk gezakt is op de prioriteitenlijst. Dat ziet men bijvoorbeeld ook bij de ondersteuning van de ECOSOC-teams en dat ziet men ook elders. Ik wil dus vragen om vanuit de regering daarvan echt werk te maken, want de signalen van op het terrein zijn zeer duidelijk.

Er is duidelijk een grote vraag. Kijk maar naar hetgeen vanochtend gebeurde, honderden mensen kwamen naar daar. Dat betekent dat er een vraag is naar duidelijkheid, dat er een gebrek is aan toekomstoriëntatie. Vlaanderen heeft het zelfs geschrappt uit het decreet, zo heb ik begrepen. Nochtans zijn er veelbelovende projecten. U kent ze, u hebt ze ook bezocht. Er zijn projecten in Gent en Antwerpen, met heel veel verschillende politieke partners. In Brussel is er ook nood aan een "outreaching" werking. Ik ben benieuwd of er nu ook iets op stapel staat, met een proefproject, in Brussel, meer algemeen naar die "outreaching" werking.

Wat zult u daarvoor financieel voorzien? Er komen extra's voor Antwerpen en Gent, maar wat zal er gebeuren in Brussel? Is het eventueel mogelijk om antennes te voorzien op verschillende plekken in Brussel om de stand van zaken te laten kennen van de dossiers? Voor alle duidelijkheid, het gaat hier niet over alleen de hongerstakers. Ik vraag niet om een versnelling van het dossier van die personen, maar wel dat er sneller duidelijkheid bestaat over het perspectief. U kunt daar meteen ook inlichtingen verschaffen over terugkeer in het kader van de nota waarmee u bezig bent, over het aanklampend terugkeerbeleid. Ik zeg dit steeds in combinatie met mijn eerdere pleidooi over de veel snellere doorlooptijd bij DVZ. Dat zou echt onmiddellijk moeten gebeuren.

Ik heb een aantal opiniestukken en analyses in de pers gelezen waarbij de politiek werd voorgesteld als een monolithisch blok. Dat is fout, net zoals het fout is om de personen zonder wettig verblijf als een blok weg te zetten. In die analyses was dé politiek slecht en deed zij niets. Voor personen zonder wettig verblijf is het heel moeilijk om hun stem te laten horen. Dat een hongerstaking daartoe het enige middel is, wil ik hier formeel tegenspreken. Het regeerakkoord heeft heel veel aandacht voor die groep van mensen. Er was geen hongerstaking nodig voor het verkorten van de doorlooptijd bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij de DVZ, voor de grote aanwervingscampagne en voor de personeelsuitbreiding die er moet toe leiden dat minder mensen genoodzaakt zijn om een regularisatieaanvraag in te dienen. Er was evenmin een hongerstaking nodig voor het verkorten van de regularisatieprocedure zelf waarvan de staatssecretaris werk maakt en waarvan ik nog iets extra verwacht. Er was geen hongerstaking nodig om in het regeerakkoord de focus te leggen op een toekomstoriëntatie, een aanklampende aanpak en op proefprojecten. De vaccinatie van personen zonder wettig verblijf heeft ons land tot voorbeeldland gemaakt. Ook die passage was voor mijn partij Vooruit heel belangrijk tijdens de onderhandelingen. Er was geen hongerstaking nodig voor de strijd tegen mensenhandel, om de structurele problemen aan te pakken. De inspectiediensten worden extra ingezet in de strijd tegen malafide werkgevers. Dat staat allemaal in het regeerakkoord op uitdrukkelijke vraag van Vooruit. Dat zijn allemaal oplossingen die goed zijn, zowel voor personen zonder wettig verblijf als voor de samenleving. Te vaak wordt gezegd dat die twee mekaar uitsluiten. Ook zij die vaak heel kritisch zijn, vraag ik een zekere mildheid en oplossingsgerichtheid. Ik vraag hen ook niet te snel in clichés te vervallen, want niet alles is slecht en er beweegt best veel.

Ik ben er dus van overtuigd dat we die oplossingen kunnen vinden die zowel goed zijn voor de personen in onwettig verblijf als voor de samenleving en dat die elkaar kunnen versterken. Dat is niet kiezen tussen hoofd en hart, zoals wel eens vaker wordt beweerd. Dat is met het hoofd en hart. Dat is gecontroleerd en menselijk. We moeten vooruit. Ik wens u daar veel succes mee.

01.12 Vanessa Matz (cdH): Monsieur le président, monsieur le secrétaire d'État, à l'instar d'autres collègues, je voudrais tout d'abord dire mon soulagement par rapport à la situation que nous connaissions et qui était réellement dramatique. J'ai eu l'occasion, avec Maxime Prévot, de me rendre à l'église du Béguinage, de rencontrer ces personnes et d'écouter leurs témoignages douloureux qui doivent nous interpeller d'une manière ou d'une autre. Certains voudraient faire croire que nous voulons de manière globale une régularisation massive sans critères. Ce n'est pas le cas. Si la grève de la faim est un moyen assez particulier, dirais-je, pour faire valoir des revendications, en l'occurrence, c'était un cri de véritable désespoir de personnes qui sont sur notre territoire depuis cinq, dix, quinze, vingt ans. Elles y ont des attaches durables, elles ont des boulots dans lesquels elles sont la plupart du temps exploitées, alors que nous connaissons des pénuries d'emplois à bien des égards. Elles sont donc dans une incompréhension totale de ce qui leur arrive.

Parler d'agenda politique du secteur associatif qui les a encadrées, soutenues, accompagnées, parler d'une forme de stratégie, je trouve cela désolant. Comme je l'ai dit, je pense que c'était la seule manière de manifester une réelle détresse humaine. Ainsi, des personnes diplômées ne trouvent pas d'emploi qui corresponde à leur diplôme parce qu'elles n'ont tout simplement pas accès au marché de l'emploi. Elles travaillent donc pour 30 euros la journée avec quinze heures de travail, notamment dans l'horeca ou dans le

secteur de la construction. Ce sont des situations dramatiques, et nous y avons été particulièrement attentifs. Nous sommes donc soulagés que cette grève de la faim s'arrête.

J'ai entendu des propos nauséabonds par rapport à la supposée organisation de ballets d'ambulances ou de pompiers. Il fallait aller sur place pour se rendre compte de la situation médicale de certaines personnes. Une quinzaine de personnes étaient hospitalisées par jour, étant à bout de forces en raison de la grève qu'elles menaient, et qui représentait pour elles, dans leur profonde détresse, le dernier espoir de se faire entendre.

Monsieur le secrétaire d'État, j'espère que, compte tenu du contexte politique compliqué, vous répondrez à l'ensemble des interrogations qui vous ont été adressées par les parlementaires. J'espère que nous n'assisterons pas, comme ce fut trop souvent le cas lors des dernières réunions, à un dialogue avec votre prédécesseur servant à désigner celui qui aurait été le meilleur, le plus dur, qui ne cède pas au chantage, et qui selon vos critères, serait le meilleur secrétaire d'État. Lors des dernières réunions, les questions des autres parlementaires recevaient peu de réponses, car il semblait que vous aviez à vous justifier par rapport à une seule personne.

J'ai par ailleurs quelques difficultés à comprendre de quoi vous parlez lorsque vous évoquez des réponses justes et humaines. L'examen individuel des dossiers sera, je l'espère, une manière de prouver cette justesse et cette humanité. Vos différentes déclarations n'en témoignaient en tout cas pas jusqu'ici.

Vous avez souligné, dans votre exposé introductif, votre volonté d'être transparent, pour ne pas créer de faux espoirs. En cela, je peux vous suivre. Je ne vous suivrai néanmoins pas sur la transparence; en effet, selon moi, il y a transparence lorsque les règles et les critères pour accéder à la régularisation sont connus, à l'avance. Ce n'est donc pas, comme j'ai souvent eu l'occasion de le dire, le fait du prince, sur la base d'un examen individuel, qui reste une appréciation.

Il importe d'avoir des critères objectifs. Certains estiment que si nous établissons des critères objectifs, nous pouvons passer à côté de certaines situations. Cela n'empêche que ces critères objectifs peuvent aussi – et c'est ce que nous proposons, tout comme d'autres – transiter par une commission qui pourrait vous remettre un avis objectif sur base de ces critères. Ces critères doivent être connus en transparence.

Vous insistez sur la transparence. Je le fais aussi. Dès lors que les personnes connaissent la situation, savent de quelle manière elles peuvent être régularisées, elles savent aussi que si elles ne remplissent pas ces critères, elles ne peuvent pas être régularisées. La marge de manœuvre pour des actions telles que des grèves de la faim n'existe donc quasiment plus dans les faits. Les situations sont clarifiées pour tous et les personnes peuvent y adhérer.

D'autres collègues ont cité des États au sein desquels ces critères de régularisation existent. Je prends l'exemple de la France qui met en avant la question de l'emploi. Nous savons que, pendant la crise covid et les confinements, nous avons eu toutes sortes d'emplois en pénurie. Pensons aussi à la nécessaire reconstruction qui fera suite aux terribles inondations que connaît la Wallonie, notamment dans ma province de Liège.

En France, la volonté existe de faire sortir les gens de la clandestinité et des conditions d'exploitation dont ils sont parfois victimes. Je pense par exemple au trafic d'êtres humains et aux marchands de sommeil. Nous savons que toutes ces questions-là sont cruciales et qu'il convient de traiter effectivement les gens avec humanité. Vous pouvez interroger à ce sujet le gouvernement français ou le gouvernement espagnol qui applique aussi d'autres critères.

J'entends dans beaucoup de bouches une expression que j'ai en horreur, à savoir cet "appel d'air" que vous craignez tant. Vous dites notamment que si on fait comme ces pays, on va avoir un "appel d'air". Je suis certaine que non! Il faut observer ce qui se passe en France, par exemple. On s'y base très fort sur le biais du travail pour permettre la régularisation: fournir la preuve d'une promesse d'engagement ou des copies de fiches de paie prouvant une année de travail, même si c'est dans la clandestinité - en France, la législation est un peu différente de la nôtre à ce sujet et permet donc de produire ces documents.

On pourrait non seulement répondre aux besoins en main-d'œuvre, que la Belgique connaît comme d'autres États européens, mais également faire preuve d'humanité. On pourrait aussi appliquer d'autres critères. Comme certains l'ont dit, cela a été fait à l'époque de Melchior Wathelet. Je veux parler d'une régularisation

sur la base de critères objectifs, où l'analyse a lieu dossier par dossier, idéalement par une commission indépendante qui peut vous remettre des avis objectifs, indépendants, transparents et sur lesquels vous pouvez vous appuyer pour, in fine, prendre une décision.

Je continue à ne pas comprendre pourquoi vous ne pouvez pas vous inscrire dans un tel schéma. Selon moi, c'est un schéma gagnant-gagnant – excusez-moi de le dire – pour notre pays, pour nos institutions, pour le respect de la dignité humaine, pour le respect de toutes ces personnes qui vivent dans la clandestinité et dans le désespoir le plus profond. Comme certains l'ont dit, les confinements ont provoqué des pertes de revenus pour ces personnes puisqu'ils les ont rendues incapables de travailler et incapables de se défendre par rapport aux situations auxquelles elles étaient confrontées.

Je sais que vous êtes poussé dans le dos par d'autres qui vous disent aujourd'hui que les signaux qui ont été donnés et qui ont permis l'arrêt de cette grève de la faim inhumaine, c'est déjà trop. Dans un pays responsable, si vous voulez être juste et humain, je pense que vous devrez opter pour une procédure telle que nous la sollicitons à l'instar d'autres.

En effet, des grèves de la faim, hélas, il y en aura encore d'autres, en raison de l'incompréhension qui règne eu égard au fait que des personnes sont sur le territoire. Évidemment, elles ont précédemment reçu des ordres de quitter le territoire mais, parfois, étant donné les procédures, telles qu'elles sont connues actuellement et la succession de procédures, les gens sont restés sur le territoire depuis un certain nombre d'années, parce que les réponses ont tardé en la matière.

Aussi, dès lors que c'est l'État qui s'est rendu responsable de leur intégration, de leurs attaches durables, de leur présence sur le territoire depuis longtemps, c'est aussi, selon nous, le devoir de l'État de régulariser le statut de ces personnes. Certes, toute une série d'effectifs supplémentaires doivent arriver pour occuper différents postes, ce qui permettra probablement des réponses plus rapides. Donc, la situation à l'avenir devrait être régularisée dans des délais plus courts. Mais il n'empêche effectivement que, pour les situations du passé, je ne vois pas comment cela pourrait "créer un appel d'air", puisque, en tout cas, une des questions est de savoir depuis combien de temps les réfugiés sont sur le territoire. Forcément, les personnes qui arriveraient maintenant ne bénéficieraient pas des conditions dont bénéficient ceux qui y sont depuis peut-être trois ou cinq ans. Voilà, il y a quelque chose dans la mécanique que je ne comprends pas!

J'espère que nous pourrions discuter de tous ces éléments en profondeur et pas uniquement avec des slogans ou parce que vous êtes poussé dans le dos par certains. Mais si c'est l'humanité, la justesse et la transparence qui vous animent - ce que vous avez répété à souhait lors de votre exposé - vous savez, évidemment, au fond de vous-même qu'on ne peut tolérer de telles situations dans un État de droit. Il suffit de voir les quelques articles qui ont été publiés à l'étranger au sujet de cette grève de la faim en Belgique. C'était à être gêné de siéger au sein d'institutions belges et d'être belge au regard de ces articles publiés à l'étranger. On doit réfléchir collectivement à des mesures positives et il ne s'agit pas seulement de dire "tout qui veut venir est le bienvenu".

Il ne s'agit pas de cela! Personne ne dit cela autour de la table en ce moment. Personne! Ceux qui le disent, ce sont ceux qui interprètent pour essayer d'être réducteurs mais je n'ai entendu personne parmi nos collègues demander cela. Tout le monde sollicite, je l'espère, des réponses dignes. Peu importe! De la même manière, notre collègue Hervé Rigot a fait mention de la question de la dignité qui, a-t-il dit, ne se pose pas à l'église du Béguinage ou à Pepinster avec les inondations. Elle se pose à chaque moment. Nous nous battons – et là, je fais un petit rapprochement parce que vous êtes de la même famille politique que la mienne –, je l'espère, pour la même chose: le respect de la dignité de chaque être humain. En cela, nous devons être capables de trouver des solutions qui soient à la hauteur de nos engagements politiques et de ce message que nous portons au cœur même de notre doctrine politique.

J'espère, en tout cas, qu'au travers des différents documents que vous avez annoncés comme la création d'un code de la migration, etc., nous pourrions trouver un équilibre entre la justesse, l'humanité et bien sûr la responsabilité. Il ne s'agit pas, à un moment donné, de dire que c'est *open bar* et que tout le monde peut venir. Il ne s'agit pas du tout de cela et vous le savez. Nous comptons vraiment sur vous pour que votre politique soit différente de celle du gouvernement précédent. C'est en cela que l'ensemble des partis francophones, je pense pouvoir le dire, et une partie des partis néerlandophones comptent sur vous afin que votre politique soit différente de celle qui a été menée par les précédents gouvernements.

m'avez torturé! Il me fallait faire une pause sanitaire. Mais me voilà à nouveau devant vous et je suis présent avant tout pour vous écouter, ainsi que tous les membres présents dans cette commission.

Ik wil u bedanken voor de vele vragen. Ik ben ook wel tevreden dat we hier vandaag het beleid kunnen verduidelijken. Het is goed dat we de ruimte krijgen om dat te doen; de vele vragen verdienen nu eenmaal een antwoord.

Mijnheer Van Langenhove, u bent een van de commissieleden die altijd present tekent, wellicht ook bij de commissievergadering van vorige week. Toen werd ook een vraag gesteld over de visumsancties. Ik heb toen aan de heer Francken verduidelijkt dat de Commissie inderdaad een voorstel van visumsancties ten opzichte van bepaalde landen heeft gedaan. Dat voorstel gaat nu naar de Raad. De Raad moet bepalen welke specifieke visumsancties toegepast zullen worden op welke landen. Daar zijn immers gradaties in. Misschien kunt u in Duitse kranten informatie halen over welke landen dat precies zijn, maar er is discretie gevraagd.

Ik heb zelf trouwens gepleit voor visumsancties. Ik ben heel blij dat de Commissie er ook effectief werk van heeft gemaakt voor de start van het zomerreces en dat we daar nu verder op kunnen ingaan. U vroeg waar de visumsancties blijven. Samen met heel wat andere lidstaten heb ik daarvoor gepleit, omdat men op die manier landen mee responsabiliseert. Dat is ook wel belangrijk. Ieder land heeft een verantwoordelijkheid ten opzichte van de eigen onderdanen. Als die verantwoordelijkheid niet wordt genomen, moeten er hefbomen zijn om te kunnen sanctioneren.

Wat u over de sirenes vertelt, is een strafbaar feit. Als er misbruik wordt gemaakt van de hulpverlening die de Staat aanbiedt, moet daar klacht tegen worden ingediend. Dat is niet aan mij, natuurlijk. Als er daar indicaties voor zijn, moet er worden opgetreden. Los daarvan, een aantal sirenes was zeker wel terecht, omdat mensen geholpen moesten worden. U ontkent dat ook niet.

U hebt de vraag gesteld hoeveel mensen er in de neutrale zone langs geweest zijn. Als ik mij niet vergis, ging het vrijdag om 23 en donderdag om 59 personen. Ik vind het op zich een beetje vreemd de vraag te krijgen wie precies langs is geweest – we wisten immers niet goed dat er ook niet-hongerstakers langs zijn geweest – gevolgd door de bewering dat we al wisten dat niet iedereen wie de eerste twee dagen langs is geweest, hongerstaker was. Ik heb het niet over uzelf, mijnheer Van Langenhove. Ik zeg het in het algemeen.

Hoe dan ook, ik heb de jongste dagen gecommuniceerd hoeveel personen er in de neutrale zone langs zijn geweest en duidelijk gemaakt dat sommigen ervan een band hadden met de hongerstakers. Daarbij ging het misschien over iemand die gestuurd werd voor, maar voor anderen gold dat niet. Die informatie had u. Daar hebt u zelfs over gesproken. Ik hoor hier beweren dat er op de eerste twee dagen weinig volk langs is gekomen en dat de enigen die wel naar de neutrale zone kwamen, geen banden hadden met de hongerstakers. Dat klopt niet volledig. Overigens geeft dat aan dat u ook inziet, meen ik toch, dat de neutrale zone vooral bedoeld was om mensen uit de drie sites te krijgen en ze weg te halen uit het collectief. Als men in een collectief zit, dagenlang, wekenlang, is er een groep die – ik kan geen andere term gebruiken – voor een stuk radicaliseert. Dan geraakt men nog moeilijk uit het collectief.

Ik hoor graag uw mening, maar ik meen dat het dan niet slecht is dat men in de eerste dagen een neutrale zone openstelt, want als er dan mensen op afkomen, doet dat anderen inzien dat men misschien moet stoppen te geloven in een collectieve oplossing en dat men best ook naar de neutrale zone gaat naar het voorbeeld van anderen. Dat was de bedoeling.

De bedoeling was ook de zone dagelijks te evalueren. Ook dat heb ik altijd gezegd. Wij zouden de methode van de neutrale zone dagelijks evalueren en onderzoeken wat werkte en wat niet. Vandaag is gebleken dat die methode niet goed werkte gelet op het feit dat zoveel mensen die langskwamen, allemaal meenden dat er een speciale oplossing voor hen uit de bus zou komen. Dan moet men ingrijpen. Ik denk wel dat het goed was dat wij die eerste dagen een neutrale zone hadden ingericht.

Ik moet wel discreet zijn over de personen die voor hongerstakers langskwamen – men kan geen namen noemen van personen op dat moment, als zij deel uitmaken van het collectief –, maar zij krijgen wel handige informatie over hetgeen in een dossier moet passen of niet, te horen. Ik hoor nu de reactie dat het normaal is dat er zo veel personen afkomen, aangezien zij een rechtstreeks gesprek kunnen aangaan met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat mocht echter in die eerste dagen ook al, toen er maar

23 en 59 personen zijn langsgesproken, dat wisten zij toen ook al. De reden waarom er vandaag zo veel personen langskomen, is niet omdat zij plots te horen krijgen dat iedereen informatie kan verkrijgen, want dat was in die eerste dagen ook al bekend. Het heeft wel te maken met het feit dat men meent te beschikken over informatie waardoor het dossier tot een of andere oplossing kan komen. Daarom was ingrijpen nodig.

Ik ben blij dat de neutrale zone de eerste dagen ervoor heeft gezorgd dat sommigen in het collectief zijn beginnen te twijfelen en overwogen hebben om toch in te gaan op de uitgestoken hand. Dat is precies wat wij moesten doen. We zitten namelijk in een situatie waarbij mensen al zestig dagen aan een hongerstaking bezig zijn, sommigen ook aan een dorststaking. Op een of andere manier hebben wij geprobeerd de informatieverschaffing te vergemakkelijken. Meer dan informatieverschaffing is het niet. Dat hebben we gedaan en ik denk dat het goed was om dat te doen.

Over de langdurige beroepsprocedures en de langdurige procedures in het algemeen werd gevraagd hoe wij dat structureel aanpakken, los van het extra personeel. Welnu, ik heb al gezegd dat ik, nadat ik de eed had afgelegd, als eerste taak een schaar wilde aankopen om lintjes door te knippen. Er wordt namelijk al sinds 2005 constant over een nieuw migratiewetboek gesproken. Ik meende dus dat ik slechts een lintje hoefde door te knippen om er te geraken. Op dat vlak moet ik vaststellen dat de administraties wel allerlei werk verricht hebben, maar dat er op politiek vlak helemaal niets is gebeurd. Ik begrijp dat er andere prioriteiten zijn. In het huidige migratiewetboek staan er wat het vreemdelingenrecht betreft echter artikelen die verwijzen naar thans al geschrapte artikelen. Dat veroorzaakt onder meer jarenlange beroepsprocedures. Daardoor ook kunnen asielzoekers een beroepsprocedure indienen bij de tussenbeslissing van een grotere beslissing en ook daadwerkelijk bij iedere tussenbeslissing beroep aantekenen. Dat is niet werkbaar, maar toch hebben wij dat jarenlang laten gebeuren. Niet voor niets heb ik meteen een commissie ingesteld om werk te maken van het migratiewetboek, want dat moet er komen. Het is niet evident. Het is een van mijn prioriteiten, maar het zal niet de voorpagina's van de kranten halen, niet flashy zijn en geen hot item zijn op Twitter. Het zal wel het verschil maken op het terrein. Een wijziging inzake onder andere de beroepsprocedures is dus van fundamenteel belang.

U stelde terecht de vraag wat te doen met asielzoekers die hier reeds twee jaar verblijven en een bevel hebben gekregen om het grondgebied te verlaten. Wij hebben in het verleden veel te vaak een bevel gegeven om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten en voor de rest was het aan de persoon in kwestie zelf. Ik heb het reeds vaak gezegd, ik wil verder gaan dan asiel te verlenen aan wie hier mag blijven, en anderen terug te sturen. Voor mij gaat het ook over het integreren van de betrokkene of het re-integreren. Ik heb de taak, die voor een stuk bij de deelstaten zit, maar die ik mee wil opnemen, om personen die hier mogen blijven zo goed en zo snel mogelijk te integreren. Het volstaat voor mij immers niet om vast te stellen dat iemand vlucht voor oorlog en vervolging en hem of haar vervolgens te melden dat men deel mag uitmaken van de club. Neen, die persoon moeten wij integreren. Anderzijds volstaat het voor mij evenmin om de persoon in kwestie enkel en alleen op een vliegtuig te krijgen, om het plat uit te drukken. Ik wil hem of haar ook helpen met re-integreren en die persoon begeleiden naar terugkeer. Wij moeten dus hem of haar duidelijk maken hoe men zo goed mogelijk kan terugkeren. Daarvoor zijn er hele mooie projecten, van Caritas, van IOM.

Mijnheer Van Langenhove, u zegt dat dat niet werkt, de cijfers spreken u tegen. Voor een stuk werkt dat wel, niet voor iedereen. Ten bewijze, in niet-covidtijden keren elk jaar gemiddeld ongeveer 5.000 personen terug, kijk maar naar de cijfers van de voorbije 15 jaar. De andere helft keert gedwongen terug.

Men moet dus beide doen. Liefst van al probeert men iemand vrijwillig terug te sturen. Dat is humaner en duurzamer, want vrijwillige terugkeerders zullen vaker in hun herkomstland blijven dan wie gedwongen terugkeert en wellicht probeert terug te komen. Het is bovendien goedkoper. Ook dat weet u op basis van de conclusies van de commissie-Bossuyt.

Voor een groep mensen is dat onvoldoende. Een aantal zegt toch te blijven. Daarvoor is een gedwongen terugkeer nodig en moet er werk gemaakt worden van extra capaciteit, een vraag die al langer leeft. Ik kan alleen maar zeggen dat ik, in samenwerking met de Regie der Gebouwen, er alles aan doe opdat de zaken becijferd zijn en niet alleen becommentarieerd worden. Er wordt daaraan gewerkt. Het is een belangrijke prioriteit. Ik begrijp de vraag. Wij doen in elk geval ons best.

Er was de vraag wat er zal gebeuren met de mensen die niet geregulariseerd zullen worden. Ik begrijp de vraag van de heer Francken over de lijst en transparantie daarover. Ik ben niet de grote GDPR-specialist, ik weet niet in welke mate lijsten met namen van mensen en hun status mogen worden meegedeeld. Ik zie een

parlementslid al neen schudden. Mocht het van mij afhangen: hoe meer transparantie hoe liever, wel van wat kan binnen het wettelijk kader. Ik heb daar geen enkel probleem mee. Ik weet welk beleid ik voer. Ik weet wat ik aan de hongerstakers en het middenveld heb gezegd. Voor mij is het geen enkel probleem om duidelijk te maken wie en in welke omstandigheden geregulariseerd wordt en wie niet. Geen enkel probleem! Ik doe dat met veel plezier, als het kan.

Mijnheer Van Langenhove, u hebt de vraag gesteld hoeveel mensen reeds een 9ter hebben aangevraagd. Eerst was dat nul personen, na een sms te hebben ontvangen, is dat 1 persoon.

U beweert dat ik aan de kranten zou hebben gezegd dat ik humaner zal zijn. Aan iedereen die ik gesproken heb, heb ik meegedeeld dat we humaan zijn, dat we humaan waren en dat we humaan zullen blijven. Daaraan verandert er niets. Dat personen op basis van deze communicatie aan anderen zeggen dat ik humaner zal zijn....Als dat helpt om mensen die 60 dagen lang hun leven op het spel zetten uiteindelijk te laten stoppen met hun hongerstaking, kan ik ermee leven dat ze dat zeggen. Echt waar, daar kan ik mee leven. De perceptiestrijd die hierover in deze commissie gevoerd wordt, doe maar, ik weet wat ik gezegd heb en ik weet wat ik doe. Als dat kan helpen om mensen uit de kerk te krijgen die uitgehongerd zijn, als dat helpt om mensen te overhalen om het toch nog eens individueel te proberen, is dat voor mij geen probleem.

Mijnheer Francken, u geeft het zelf aan. Priester Alliët spreekt over verkeersboetes die niet langer worden beschouwd als een element om iemand niet negatief af te schrijven voor een regularisatieaanvraag. Dan weet u even goed als ik dat dit vroeger ook het geval was, maar ook daar, als het helpt om mensen te overtuigen om ermee te stoppen, dan mag van mij gezegd worden dat dit het beleid was, dat dit het beleid is en dat dit ook het beleid zal blijven.

Heel lang hebben wij aan mensen moeten uitleggen wat het beleid is. Wij hebben ook duidelijk moeten maken dat het beleid de voorbije jaren ook wel humaner is geworden. U kent allemaal de website van de DVZ. U kent allemaal de percentages van de regularisatieaanvragen die positief worden behandeld. Ik kan daarover alleen maar heel open en transparant zijn. Die waren twee legislaturen geleden zeer laag. Die zijn in de vorige legislatuur, mede dankzij het werk van de heer Francken, tussen de 45 % en de 55 % geworden omdat er een bepaalde kijk was die humaan moest zijn en terecht. Men kan niet iedereen een positief antwoord geven, maar men moet altijd wel een specifieke kijk op de personen hebben. Men moet rekening houden met de positieve en de negatieve elementen. Ik zou niet weten wat daar verkeerd aan is.

Er is een vraag gesteld over werk als element voor de regularisatie. Tegen de personen met wie ik gesproken heb, is heel duidelijk gezegd dat werk niet het element is dat ervoor zal zorgen dat men geregulariseerd zal worden. Wat er wel is gezegd, is dat de bereidheid om te integreren een klein deel, een gewichtje, is dat mee in de weegschaal zit. Dat iemand vrijwilligerswerk doet, wordt bijvoorbeeld meegenomen. Betekent dit dat iemand geregulariseerd wordt omdat hij vrijwilligerswerk doet? Neen. Uiteraard niet. Uiteraard is er meer nodig dan dat alleen. Dat iemand moeite wil doen, is uiteraard wel een element dat meespeelt. Neen, dat zal niet het element zijn dat doorweegt.

Dat is geen nieuw beleid, mijnheer Francken. Dat was vroeger ook zo. Ook toen werd rekening gehouden met het feit dat iemand werkt of vrijwilligerswerk doet. Dat was een gewichtje in de weegschaal en dat zal het blijven.

Zijn de verankering in België en de kwetsbaarheid van de persoon vanaf nu dan criteria? Ik snap de vragen soms niet, want die komen van collega's die het goed genoeg zouden moeten weten, die zelf de discretionaire bevoegdheid hebben gehad. Dat was vroeger ook zo. Een verankering speelt een rol. Als men hier verankerd is in de samenleving en men kan 30 brieven van vrienden en burens voorleggen die zeggen dat de betrokkene een goede gast is, goed geïntegreerd, dan zal dat in de beoordeling worden meegenomen. Dat was altijd al het geval. Is dat dan het enige element op basis waarvan men hier kan blijven? Neen. Uiteraard niet.

Uiteraard speelt de kwetsbaarheid van een persoon een rol, altijd. Ik heb het gevoel dat ik nu exact hetzelfde gesprek aan het voeren ben als met de woordvoerders van de hongerstakers en het middenveld. Vandaag doe ik dat hier opnieuw, uitleggen waar het beleid voor staat. Voor alle duidelijkheid, ik vind dat goed.

Ik benadruk wat we doen, wat we deden en wat we morgen zullen doen. Ik doe niks liever dan dat te verduidelijken omdat dit ons ook vooruit helpt.

Ik kan op twee handen niet tellen hoeveel gesprekken ik heb gehad en hoeveel gesprekken ik nog zal hebben. Aan een ronde tafel in het slachthuis van Anderlecht heb ik gesproken met mensen zonder papieren, ik heb met mensen van Cultureghem gesproken over onwettig verblijf en hoe moeilijk het is om een regularisatieaanvraag in te dienen, wat de elementen zijn en ik heb een discussie kunnen voeren van mens tot mens waarin ik doodeerlijk zeg wat we doen en probeer te benadrukken hoe we omgaan met onwettig verblijf. Dat heb ik gedaan nog voor er sprake was van een hongerstaking of een bezetting. Ik zal dat ook blijven doen. Dat is mijn taak als staatssecretaris.

Er is inderdaad een gezant aangesteld die dat werk mee moest voortzetten en die op de sites uitleg moest geven over de manier waarop we beleid voeren. Dat is de heer Van den Bulck. Ik doe dat rechtstreeks met een aantal woordvoerders, maar men moet tot op de sites geraken om daar het woord verder te voeren, uitleg te geven. Ook dat hebben we daar gedaan. Dat heeft onze gezant mee gedaan. De gezant heeft gesprekken gevoerd, ook die dinsdag, vier uur en vijfenveertig minuten lang, met verschillende mensen om uit te leggen wat we doen en effectief af en toe te bellen naar de staatssecretaris met de vraag of ik toch niet bereid zou zijn om een en ander toch te doen. Iedere keer kwam hetzelfde antwoord: neen. Dat is niet gemakkelijk. Dat is geen gemakkelijke opdracht voor een gezant. Hij wordt uitgestuurd met de heel duidelijke opdracht om te informeren, niet om te onderhandelen. Ik zit immers niet aan een onderhandelingstafel.

U hebt allemaal de kranten gelezen, maar blijkbaar soms selectief. U hebt in die kranten namelijk allemaal gelezen dat er eerst teleurgesteld werd gereageerd dat de gezant geen mandaat kreeg om te onderhandelen. Hij heeft het mandaat gekregen om te informeren en hij heeft effectief af en toe eens gebeld met vragen. De politiek beslist uiteraard, niet de gezant. De politiek moet uitleggen wat we dan precies doen. Dat heb ik dan ook gedaan.

Op een van de vele vergaderingen werd duidelijk gemaakt dat een onbetaalde parkeerboete niet de reden kan zijn voor een weigering. Er werd ook verzekerd dat een humane aanpak zou worden gehanteerd en dat elk dossier afzonderlijk zou worden bekeken.

Mijnheer Segers, u vroeg naar de personeelscijfers van het departement. In 2018 telde de cel regularisatie 18 personeelsleden en vandaag zijn zij met 21. Dat is een kleine versterking. De grote versterking moet er nog komen en daarbij moet bij voorrang aandacht worden besteed aan de cel 9bis. Wellicht was dit voor sommige mensen de vergadering van de laatste hoop. Er werd ongetwijfeld gedacht dat er op het einde van het politieke jaar met de staatssecretaris tot een akkoord kon worden gekomen over nieuwe criteria, een collectieve regularisatie of een wegvallende retributie. Ik heb toen telkens een niet zo aangename boodschap moeten brengen.

Ik kom dan tot een snellere afhandeling van de dossiers. Voor mij was het allerbelangrijkste ervoor zorgen dat de hongerstakers stopten met hun actie. Zij wachtten, net als vele anderen trouwens, op een antwoord. Ik heb hen gewezen op de neutrale zone waar zij informatie konden krijgen. Ik heb effectief ook gezegd dat wij hun dossiers zo snel mogelijk willen behandelen. Er zijn verschillende prioritaire doelgroepen en die zijn er ook altijd geweest. *First in, first out* strookt niet altijd met de realiteit. Vaak wordt de focus gelegd op dossiers die al heel lang aanslepen omdat het technische of moeilijke dossiers betreft. In andere dossiers gaat het om kwetsbare personen.

In dit geval gaat het inderdaad over kwetsbare personen en daarom moeten hun dossiers snel worden behandeld. Het leek mij belangrijk om dit mee te delen zodat we die mensen daar ook konden wegstrijken. Als dat nodig is om de hongerstaking te doen stoppen, dan ben ik bereid om dat te doen.

Criteria opstellen, collectieve regularisatie, retributies stopzetten, een andere kijk op de positieve en negatieve elementen in de beoordeling, de 9ter anders behandelen, tijdelijke oplossingen: daartoe ben ik allemaal niet bereid. Dat is geen gemakkelijke boodschap. De betrokkenen blijven hopen en denken dat er misschien een oplossing komt, en men moet altijd antwoorden: nee, nee, nee. Als het echter helpt om iemand te zeggen dat hij deel zal uitmaken van een aantal prioritaire groepen die we proberen nog sneller een antwoord te geven dan de anderen die we ook snel proberen te behandelen, dan ben ik daartoe bereid. Absoluut.

De vragen over het dichtnaaien van monden en de sm-praktijken die daaromtrent werden gecommuniceerd, behoren niet tot mijn bevoegdheden. Volgens mijn menselijke mening – los van de politicus – is het wraakroepend om mensen hun mond dicht te naaien, hen daartoe aan te moedigen of te helpen. Ik heb dat zeker niet graag zien gebeuren, net zoals nog veel andere dingen.

Wat de medische ontruiming betreft, ik ben geen jurist, maar het lijkt me ook niet altijd even evident om uit te voeren. We hebben zeker in kaart gebracht wat er op de verschillende sites gebeurde om te kunnen ingrijpen. Die piste om indien nodig ook het nodige te doen, werd ook onderzocht. Er is altijd een juiste juridische basis nodig. Het is evenwel niet evident in een rechtsstaat die we gelukkig zijn.

Monsieur Rigot, vous avez dit qu'il ne fallait pas se réjouir d'avoir "gagné" parce que la grève de la faim s'est arrêtée. Vous avez tout à fait raison. J'ai toujours dit que nous n'étions pas dans un combat face à des adversaires. Il n'y a pas de combat à mener par rapport à une personne. Le politique doit informer les personnes sans papiers, les personnes en détresse, celles à qui d'aucuns donnent parfois de faux espoirs. Crier victoire n'est pas ma manière de fonctionner en ma qualité de secrétaire d'État et je vous donne raison à ce sujet

Chers collègues, vous m'avez parlé du travail qui représente un élément important de cette problématique. Comment parvenir à gérer la migration par ce biais? C'est une question importante. Auparavant, on n'avait pas bien réfléchi à la migration. On parle très souvent de l'asile en commission, mais pas souvent de la migration. Ces deux débats sont différents mais ils sont aussi importants l'un que l'autre.

Je l'ai déjà dit à plusieurs reprises dans les médias et en commission: il faut un débat réfléchi sur la migration. Cette migration doit être légale et sélective au niveau du travail. Quels sont les métiers en pénurie? Ce sont les Régions elles-mêmes qui doivent réfléchir et répondre à cette question. Je voudrais vous dire que les métiers en pénurie sont différents en Flandre ou en Wallonie. Chaque Région doit jouer son rôle pour tenter de répondre à la demande de main d'œuvre.

À mon sens, il est important de faire en sorte de renforcer les pays d'origine. Un des mécanismes que je trouve extrêmement intéressant est le mécanisme de la migration circulaire. On ne va pas seulement aller chercher dans ces pays de "grosses têtes" pour renforcer notre économie; il faut garantir que ces personnes vont acquérir de l'expérience chez nous tout en renforçant notre marché de l'emploi, mais ensuite, elles retourneront dans leur pays d'origine qui sera très heureux de profiter de cette expérience acquise en Belgique. Tout le monde se retrouve gagnant dans ce mécanisme. J'aimerais vraiment travailler à partir de ce mécanisme de migration circulaire.

Chers collègues, vous m'avez aussi parlé de la plateforme digitale du guichet unique. J'en ai déjà discuté et j'ai déjà communiqué à ce sujet. Il m'a fallu réunir douze ministres autour de la table et les convaincre avant de l'obtenir. Voilà, elle existe à présent, d'abord depuis le mois d'avril en phase de test et opérationnelle depuis le mois de mai.

Cette plateforme électronique existe, et il est important de pouvoir numériser et d'accélérer la procédure permettant de venir travailler en Belgique. Mais il faut suivre les règles, c'est important. Il faut faire en sorte de bien réfléchir à l'organisation de la migration légale, de travail. La solution numérique est aussi une victoire sur d'autres pays européens qui essaient d'offrir un marché attractif de métiers en pénurie, qui sont souvent les mêmes qu'en Belgique.

Mijnheer Van Hees, u heeft het ook gehad over een hongerstaking als een startpunt voor een herbronning. Ik hoop dat ze iedereen, wij allemaal, zal helpen tot een herbronning en dat men ik oprecht. Het is voor niemand een evidente periode geweest, en ik begrijp de verschillende politieke standpunten. Maar wanneer men manifest het beleid kent en weet dat het zo zal blijven, dan is het ook ieders taak om daar duidelijk over te zijn. Ik aanvaard dat een politieke partij verklaart dat het beleid de ene of de andere richting moet uitgaan, meningen mogen wat mij betreft verschillen en zelfs botsen. Maar we moeten op zijn minst de eerlijkheid hebben om aan te geven dat een hongerstaking niet zal helpen.

Als man van mijn tijd zit ik vaak op de sociale media. Ik heb er filmpjes gezien, onder andere van de PVDA-PTB en hun studentenvereniging. Leden geven er op een zeer creatieve manier aan dat ze de hongerstaking niet steunen maar toch wel begrijpen dat het wordt gedaan, en dat ze hopen dat het toch zal leiden tot een ander beleid. Wanneer de camera's weg zijn, wordt die boodschap nog forser meegedeeld. Ik wens geen welles-nietesdebat aan te gaan. Die communicatie was zelfs niet meer diffuus, wat bijzonder gevaarlijk is.

Vous me dites que nous vivons dans un État de droit et que les personnes sans papiers n'ont pas de droits. Je peux vous donner raison partiellement. Il est correct de dire que nous vivons dans un État de droit mais il

n'est pas correct de dire que les personnes sans papiers n'ont pas de droits. L'aide médicale urgente existe pour tout le monde, que l'on ait des papiers ou non.

Je le redis, nous vivons dans un État de droit. Et dans un État de droit, un ordre de quitter le territoire, c'est un ordre de quitter le territoire!

Certes, ce n'est pas évident. Je serais le dernier à prétendre que c'est évident. Je suis la personne responsable, celle qui doit dire à 23 500 personnes chaque année: "Vous devez quitter le territoire."

Dans un État de droit, les règles doivent être respectées, et il importe qu'elles le soient par tout le monde. Sans quoi, il n'y a plus d'État de droit.

Vous proclamez haut et fort l'État de droit. Je le défends tout autant que vous. Je pense néanmoins que nous avons une interprétation différente de l'État de droit.

Plusieurs intervenants ont parlé des critères. À chaque fois, je dois réexpliquer l'existence même de la régularisation. Pourquoi la régularisation existe-t-elle? Des critères existent pour venir travailler en Belgique. Il faut faire une demande au poste diplomatique dans le pays d'origine. Certains métiers sont en pénurie. Il faut avoir le permis de travail octroyé par les Régions et le permis de séjour octroyé par le niveau fédéral.

Pour une demande d'asile, des règles doivent être suivies. On frappe à la porte du Petit-Château. On introduit une demande d'asile. Il y a une entrevue avec le CGRA, de manière objective, sur la base du droit belge, européen et international. Les critères sont clairs et nets. Nous les appliquons et nous déterminons si la protection internationale est nécessaire ou non.

Des critères sont prévus pour le regroupement familial. Qui y a droit ou non? Quelles sont les personnes prises en compte? Les enfants et le partenaire, mais pas les oncles et les tantes. Je pourrais développer ce point plus longuement.

Plusieurs canaux de migration existent, avec des critères. Mais, vivant dans un État, nous devons aussi avoir un regard humain, pour parfois permettre une exception pour une personne qui ne répond peut-être pas exactement aux critères. Nous lui accordons donc une faveur mais nous ne lui donnons pas un droit.

Il est important de rappeler pourquoi la régularisation existe et quels sont les groupes cibles qui n'entrent pas dans la régularisation. Par exemple, je me souviens que la première discussion que j'ai eue avec les sans-papiers portait sur les apatrides. On m'avait demandé de faire en sorte que le fait d'être apatride soit un critère de régularisation. J'ai refusé.

Pourquoi? Parce que je veux aller au-delà de la régularisation. Un apatride ne doit pas introduire une demande pour obtenir une faveur. C'est une promesse qu'a faite le gouvernement et qu'ont faite les gouvernements précédents depuis bien longtemps.

Une personne qui n'a aucun pays d'origine ne doit pas demander une faveur. Nous devons lui accorder le droit de séjour tout autant qu'aux parents d'une petite fille qui risque la mutilation génitale. Ces parents-là ne doivent pas demander de faveur. Nous n'allons pas séparer l'enfant des parents. Ces personnes-là doivent être sorties des régularisations. Il devrait donc y avoir moins de demandes de régularisation. En effet, certaines personnes qui, aujourd'hui, demandent la régularisation devraient obtenir le droit de séjour sans recourir à la régularisation.

Mijnheer Verherstraeten, u hebt het over de regularisaties gehad, met de juiste cijfers erbij. In de voorbije jaren ging het effectief om een drieduizendtal gevallen. Dat is mede het resultaat van het beleid dat wij nu voeren en van het beleid dat de heer Francken voordien gevoerd heeft, een ander beleid dan in het verleden. In de legislatuur daarvoor kwam slechts een zeer beperkt aantal mensen in aanmerking. Het is goed dat dit gebeurd is en dat we een humane kijk hanteren.

Ik moest dat regelmatig uitleggen aan organisaties die niet goed wisten wat het beleid inhield. Zij gaven vaak aan geen weet te hebben van bepaalde zaken en ik ben verheugd dat ik hierover de nodige duidelijkheid kan verschaffen. Het verheugt mij ook dat u aangeeft dat er voor CD&V geen sprake is van criteria. Ook de heer Segers heeft dat gezegd. Mensen stellen soms niet voor criteria te zijn omdat bepaalde partijen in de oppositie daar tegen zijn. Ik zeg dan steeds dat men er de partijprogramma's op moet nalezen. Dat hoef ik

echter niet te doen, ik ben momenteel geen politicoloog, ik ben lid van de regering. De heren Segers en Verherstraeten hebben hier hun partijprogramma toegelicht en die verduidelijking verrijkt het debat.

Mijnheer Segers, ik ben ook blij dat u aangeeft dat we met één stem moeten spreken. Ik heb steeds overal aangegeven dat ik zeer tevreden was over de manier waarop u hier als Kamerlid mee bent omgegaan. U hebt de manieren die wij aanreikten om tot een oplossing te komen steeds gesteund, om uit de hongerstaking te raken. U hebt ook iedereen aangemoedigd om met één stem te spreken. Ik dank iedereen voor de aanwezigheid hier maar de heer Segers nog net iets meer, omdat hij op dat vlak steeds zeer consequent is geweest en hij er alles aan gedaan heeft om te vermijden dat er iemand zou sterven.

Uw vraag naar de studie van Myria vind ik persoonlijk interessant, om te bekijken om hoeveel mensen het gaat. Ik heb het zelfs soms over 100.000 of 150.000 mensen en ik hoor die cijfers ook elders maar vaak weten we niet goed om hoeveel mensen het precies gaat. Wij weten het gewoon niet en moeten dus afgaan op cijfers die ergens de ronde doen. Het lijkt mij wel interessant om dat beter in kaart te kunnen brengen, ik sta daar zeker voor open. Als er in andere landen effectief methodes bestaan die bewezen hebben dat ze werken, kunnen die ons helpen begrijpen hoe groot de doelgroep is. Wie zijn die mensen en hoe lang zijn zij hier? Dat kan ons helpen het probleem nog beter aan te pakken. Dat is een goede zaak. Naast het in kaart brengen is een structurele aanpak van groot belang. Als wij weten wie zij zijn, weten wij ook hoe wij het probleem kunnen aanpakken.

Het probleem aanpakken betekent, zoals u aangeeft, ook effectief uitbuiting aanpakken. Ook dat is een boodschap die hier in het Parlement gedeeld moet worden, door iedereen. Regularisatie zal nooit een antwoord zijn op de strijd tegen zwartwerk, zeg dat dan ook niet. Men hoort mensen dat soms zeggen terwijl iedereen weet dat het manifest onjuist is. Er zijn in dit land en in de rest van de wereld helaas malafide werkgevers, die mensen willen uitbuiten. Ze menen gebruik te moeten maken van mensen die bereid zijn voor 3 euro te werken omdat ze weinig andere keuzes hebben. Wij moeten die malafide werkgevers keihard aanpakken, op alle mogelijke manieren. Dat kan ook deel uitmaken van de interministeriële conferentie waarin wij zullen nagaan hoe wij de problemen structureel kunnen aanpakken.

Hetzelfde geldt voor huisjesmelkers. Ik heb onlangs nog beelden gezien van de situatie in bepaalde grootsteden, waar de schimmel van de muur viel. Daar wonen mensen die bijzonder kwetsbaar zijn en uitgebuit worden. Ook dat moeten wij keihard aanpakken. Wij kunnen ons de vraag stellen hoe het eigenlijk komt dat iemand hier jarenlang onwettig kan verblijven. Wel, omdat sommigen dat faciliteren. Diegenen die dat faciliteren en er daar misbruik van maken, moeten wij effectief hard aanpakken.

U hebt ook een vraag gesteld over de opvang- en oriëntatieprojecten die in Antwerpen en Gent bestaan. Dat zijn pilootprojecten die wij willen uitrollen. Wij kijken daarvoor vooral naar de lokale besturen, die mooi werk leveren. Het is mooi te zien dat dit effectief kan, over de partijgrenzen heen. Zo goed als alle politieke partijen die vertegenwoordigd zijn in Antwerpen of Gent doen daar op één of andere manier aan mee. Dat is goed, want dat stelt ons in staat om te weten in welke mate het werkt.

Ik ben ook in Nederland gaan kijken. Pilotprojecten dienen net om uit te zoeken wat er al dan niet werkt en waar er bijgestuurd moet worden. Wat niet werkt, wordt aan de kant gezet. Wat wel werkt, moeten we zien op te schalen en te versterken. Ik kijk er zeker naar uit om dat ook in de stad Brussel te kunnen doen. Het moet dan wel onder de juiste voorwaarden kunnen gebeuren, met de juiste groep, op de juiste manier en met de juiste afspraken. In Nederland gebeurt dat zo, want daar bestaan duidelijke afspraken, onder andere over de manier waarop er gewerkt wordt aan opvang en oriëntatie. Voor mij moet er een afsprakenkader zijn, want zonder afspraken komen we tot slechte resultaten, waarna iedereen zal aanklagen dat het niet werkt. Het werkt in die gevallen niet omdat de voorwaarden verkeerd waren. Dat punt is dus van bijzonder groot belang.

Madame Matz, vous m'avez posé plusieurs questions qui sont tout aussi importantes que celles de vos collègues. Vous évoquez le fait que les sans-papiers n'ont pas le droit à l'emploi, c'est vrai, ils n'ont pas ce droit. En soi, quand une personne se trouve ici de manière irrégulière, elle n'a pas le droit au titre de séjour. Forcément, en l'absence de titre de séjour, elle n'a pas le droit à l'emploi. Comme je viens de le dire à vos collègues, il faut combattre le fait que les personnes sans statut puissent travailler de manière non régulière, parce que souvent, elles sont exploitées par l'employeur. Elles travaillent pour deux ou trois euros de l'heure. Si "on se casse la gueule", pardonnez-moi l'expression, c'est pour sa propre pomme! Il n'y a pas de sécurité sociale! On n'est pas suffisamment protégé! Il faut pouvoir faire en sorte de protéger les gens. Comment? En les sortant de l'insécurité et donc, de l'irrégularité. Cela ne signifie pas qu'on va régulariser, car certaines

personnes n'ont pas le droit d'être sur le territoire belge. Il y a des procédures à suivre en la matière.

Je ne mène pas un combat pour être le plus dur. Je l'ai dit, être secrétaire d'État à l'Asile et à la Migration n'est pas une tâche aisée. En effet, on est parfois amené à être inflexible et à dire non à une personne qui veut être sur le territoire belge. Si demain, je me déplace aux États-Unis sans tenir compte des règles, il y aura une personne qui sera dure avec moi et me dira: "Monsieur Mahdi, je suis désolé, vous n'avez pas le droit d'être ici. Je dois être ferme. Vous devez retourner!" Ce n'est pas évident, mais c'est ce qu'il faut faire aussi dans un État de droit, où il y a des règles à suivre.

Mon but n'est pas d'être sévère, il est de trouver des réponses structurelles. Aussi, des demi-réponses pour des gens qui entament une grève de la faim n'aident-elles pas. Certes, j'ai été ferme dans ma communication dès le début, je l'avoue; non pas dans un esprit de compétition pour gagner le trophée de l'homme le plus ferme dans sa communication par rapport à des gens qui sont ici sans papiers, mais je voulais bien être l'homme le plus honnête avec eux, leur dire exactement ce qui va se passer et ce qui ne va pas se passer. Tel est mon devoir, celui d'être honnête avec eux en espérant que tous le soient avec moi et en espérant que cela puisse aider les personnes sans papiers à comprendre qu'une grève de la faim ne changera rien à la situation.

Vous dites qu'on a peu écouté. J'ai énormément écouté. Je ne fais qu'écouter, comprendre, essayer de voir ce qu'il faut faire dans ce pays pour régler les problèmes de l'irrégularité, des problèmes qui existent depuis bien longtemps! On n'a pas trouvé suffisamment de réponses structurelles à ce problème. Oui, quelque part, on hérite des problèmes du passé. Écouter, je ne fais que cela! Écouter ne signifie pas faire exactement ce que demandent les personnes et ce qui ne figure pas dans l'accord gouvernemental ni dans la politique que je mène.

Vous m'avez posé une question sur la transparence qui figure dans les critères. À nouveau, je dois vous dire qu'on est hyper transparent par rapport aux critères existants sur la migration. Cela existe. Parfois, nous accordons des faveurs. Si vous me dites que vous ne voulez que de la transparence et donc que des critères, à ce moment-là, on ne fait plus d'exception. On dit que les critères existent et rien d'autre. Ce n'est pas ce qu'on doit faire dans ce pays! Si une dame de 85 ans est en mauvaise santé et que, sur la base de sa situation ici en Belgique et dans son pays d'origine, on pense pouvoir lui accorder une faveur, on l'accorde. S'il y a des parents qui ont des enfants scolarisés depuis des années, qui sont intégrés, qui ne font rien de mal, sur la base de la situation ici et dans le pays d'origine, certes, on doit pouvoir accorder des faveurs. Mais on le fait au cas par cas et non en se référant à des critères. Si on établit des critères, on crée un nouveau chemin de régularisation. Tel n'est pas notre objectif!

Si vous préconisez, d'une part, le recours aux critères et, d'autre part, la possibilité d'accorder des faveurs, soit les deux en même temps, en pensant éviter les grèves de la faim, je ne suis pas certain du résultat. On peut faire une grève de la faim sur la base des critères existants. On peut faire une grève de la faim sur la base des critères européens et internationaux, sur les critères d'asile, sur les critères belges, sur l'emploi, sur les visas d'étudiants. On peut toujours entamer une grève de la faim si on pense qu'elle aura un impact réel sur la décision politique. Non, cela n'aura pas d'impact sur la décision politique! Je ne peux pas mener une politique sur la base d'une grève de la faim.

Mener une politique sur la base d'une grève de la faim mènerait à d'autres grèves de la faim. Je ne peux donc pas faire ce que vous demandez.

Concernant le travail, je ne vise personne, et même pas une région particulière. Nous avons tous du travail, en Flandre, en Wallonie, à Bruxelles. Nous avons l'ambition du plein-emploi, tout le monde doit être mis au travail. Je constate, cependant, qu'il nous reste un long chemin à parcourir. Nous avons, certes, besoin d'employés, et il y a aujourd'hui des demandeurs d'emploi que nous devrions pouvoir activer. C'est là notre objectif et c'est à ce sujet que nous devons travailler et non sur autre chose.

J'en terminerai avec la communication respectueuse et en toute dignité. Madame Matz, vous avez raison.

Het is belangrijk dat men in de discussie over een heel moeilijk onderwerp en over kwetsbare personen, die de voorbije weken een zeer verhitte discussie was, respectvol blijft en niet communiceert met veel tromgeroffel, maar duidelijk en eerlijk. Respect is nu eenmaal nodig in het dossier.

Ik wil u bedanken voor uw aanwezigheid, digitaal of fysiek, voor de vragen die u gesteld hebt. Ik hoop dat wij

de komende dagen en weken, in de discussie over het onderwerp vandaag en in andere discussies met het grootste respect kunnen blijven spreken over de mensen die het onderwerp vormen van de commissie voor Migratie. Dat is immers van groot belang, willen wij tot een beter beleid komen.

Wij hebben de voorbije weken geleerd dat woorden er inderdaad toe doen, in alle richtingen, van valse hoop tot pijnlijke woorden. In elk geval, wij hebben daarin allemaal een belangrijke taak. Wij moeten ook allemaal een nieuwe hongerstaking vermijden, want dat is voor niemand goed, niet voor mij, niet voor de regering en voor niemand in dit land.

Laten wij dus vooral voortwerken aan structurele oplossingen. Ik werk daaraan graag mee en ik luister graag naar de oplossingen die u voorstelt om te vermijden dat wij dergelijke situatie nog moeten meemaken.

01.14 Dries Van Langenhove (VB): Ik wil in de eerste plaats toch nog even verduidelijken dat ik – en ik denk veel mensen met mij – het behoorlijk degoutant vind om hongerstakers te vergelijken met de mensen die het slachtoffer werden van verschrikkelijke overstromingen de voorbije dagen. De hongerstakers hebben er immers zelf voor gekozen om illegaal naar België en Europa te migreren en hebben er vervolgens zelf voor gekozen om te beginnen aan een hongerstaking en om zichzelf niet te voeden. Zij hebben zelf tot die situatie beslist. De mensen die het slachtoffer werden van de overstromingen, van de voorbije natuurramp en mogelijk ook van de nalatigheid vanwege bepaalde politieke overheden en actoren, hebben daarvoor niet zelf gekozen. Het is dus behoorlijk degoutant om die twee op dezelfde hoogte te plaatsen. Voor alle duidelijkheid, het gaat hier over collega Rigot van de PS, die die vergelijking heeft gemaakt.

Mijnheer de staatssecretaris, ik heb toch nog enige verduidelijking nodig. U zegt dat u geen voorkeursbehandeling zult geven, maar dat u de dossiers wel prioritair zult behandelen. Het is misschien een beetje een semantische discussie, maar als men bepaalde dossiers prioritair behandelt, geeft men die wel degelijk een voorkeursbehandeling. Zo simpel is dat.

Het signaal dat u daarmee in realiteit stuurt, is dat wie moet wachten op de behandeling van zijn dossier, maar niet wil aanschuiven en vooraan in de rij wil kunnen staan, gewoon moet stoppen met eten. Wie aan een hongerstaking begint of misschien aan een PVDA-dokter vraagt om zijn mond te laten dichtnaaien, komt meteen aan het begin van de rij. Dat vind ik een prioritaire aanpak. Ik vind dat een voorkeursbehandeling, in tegenstelling tot wat u beweert.

Waarom bestaat anders trouwens de lijst, als die mensen geen andere, prioritaire behandeling of voorkeursbehandeling zouden krijgen? Waarom vraagt u een lijst met al die namen, als die mensen gezegd toch op exact dezelfde manier worden behandeld als alle andere aanvragers?

Ik vroeg u specifiek wat er gebeurt met de afgewezen hongerstakers, degenen die geen regularisatie krijgen, waarvan ik hoop dat er toch enkele zullen zijn. U zegt dat wij hen moeten re-integreren richting hun land van herkomst. Voor enkele van die personen zal dat natuurlijk niet op een vrijwillige manier gebeuren. U zult hen verplicht, gedwongen moeten terugsturen. Ik vraag mij af om hoeveel personen het zal gaan en of u daarin zult slagen. Over enkele maanden zal ik u daarover cijfers opvragen en ik hoop dat u mij dan concrete cijfers zult kunnen geven.

Ik vrees er echter voor, aangezien u eigenlijk een contradictorisch signaal geeft. U zegt dat wij de betrokkenen moeten helpen door hen te re-integreren in hun land van herkomst. Wij moeten hen vrijwillig laten terugkeren, gedwongen als het moet, maar geen van beide gebeurt natuurlijk voldoende. Het is contradictorisch, omdat u tegelijkertijd zegt dat wie nu een aanvraag tot regularisatie indient, positiever zal worden beoordeeld als men kan aantonen dat men goed geïntegreerd is in ons land, bijvoorbeeld als men in het zwart werkt. Met andere woorden, als zij criminele feiten plegen, dan zullen zij positief worden beschouwd in hun beoordeling en zal hun verankering in België positief worden beoordeeld. Enerzijds zegt u dus dat wij wie illegaal in België is, moeten helpen met de re-integratie in zijn of haar land van herkomst, dus op een positieve manier aansporen om terug te keren naar zijn of haar thuisland, waarvan ik grote voorstander ben.

Anderzijds zegt u tegen exact dezelfde groep mensen, namelijk de 150.000 illegalen, dat als ze gewoon hier blijven, zich zo goed mogelijk integreren, zich verankeren in België, hier in het zwart aan het werk gaan, ze dan meer kans maken om geregulariseerd te worden. Iedereen ziet toch dat dat contradictorisch is. Die twee kunnen niet samengaan. Mijn vraag is dus: voor welk pad kiest u.

U kiest voor heel veel transparantie, hoe meer transparantie, hoe liever. U zou alles willen zeggen tegen ons. Zeg ons dan of de heer Alliët, de priester, de mensen van Dokters van de Wereld liegen als zij zeggen dat er een soepelere behandeling zal worden gehanteerd voor de hongerstakers. Liegen zij wanneer ze zeggen dat er een voorkeursbehandeling zal zijn voor die mensen? U zegt dat dat niet zo is, zij zeggen dat dat wel zo is. Zijn die mensen dan aan het liegen of is er een akkoord waar we momenteel nog niets van weten?

Een aantal van mijn vragen was makkelijk te beantwoorden, maar werd niet beantwoord. Hoeveel van de mensen die in hongerstaking zijn gegaan, liggen momenteel nog in het ziekenhuis, al dan niet op intensieve zorg? Dat lijkt mij wel belangrijk voor de beoordeling van de hongerstaking. Op de vraag over het masterplan voor de gesloten terugkeercentra heb ik opnieuw geen concreet antwoord gekregen. We zullen in de toekomst terugkomen op die vraag.

Medische begeleiding opleggen bij de hongerstaking leek mij en velen met mij de logische oplossing. Meestal bellen dokters boos naar de leden van de commissie voor Gezondheid en Gelijke Kansen. De afgelopen week belden ze vooral naar mij. Ik heb verschillende boze dokters aan de lijn gekregen, ook veel mensen die andere functies bekleden in ziekenhuizen. Zij waren heel boos, omdat er daar dokters en verpleegkundig personeel aanwezig waren die mensen aanspoorden om zichzelf te pijnigen, om geen voeding en op het einde zelfs geen water tot zich te nemen. Zij begonnen monden dicht te naaien. Dat lijkt mij voldoende reden om daar in te grijpen. Het enige antwoord wat we daarop hier krijgen, is dat de kwestie onderzocht is. U voegt er grappend aan toe dat u geen jurist bent, ik jammer genoeg net op de valreep ook niet. Hier is toch duidelijk sprake van het adagium nood breekt wet?

Ondanks een aantal wettelijke moeilijkheden had men hier wel kunnen ingrijpen. Er waren voldoende wegen om in te grijpen. Het feit dat u geen diploma van jurist hebt, kan geen argument zijn. Ik vermoed dat er op uw kabinet wel meer dan een jurist aan het werk is en dat er op de ministerraad ook mensen met een dergelijk diploma aanwezig zijn. Ik vind het raar. U hebt het onderzocht, maar u geeft niet aan de commissie voor Binnenlandse Zaken mee waarom u niet bent overgegaan tot een dergelijk ingrijpen, dat veel ellende had kunnen voorkomen. Dan had men dat volgens mij op een meer propere manier kunnen oplossen.

De kern van de zaak is natuurlijk dat we naar een ander migratiemodel moeten gaan, dat we de illegale migratie moeten stoppen, dat we ervoor moeten zorgen dat de 150.000 illegalen in België een duidelijk signaal krijgen dat illegaal verblijf niet langer zal worden getolereerd, dat we komaf maken met het gedoogbeleid en dat we eindelijk een actief opsporingsbeleid en uitzettingsbeleid zullen implementeren.

Men heeft het over mensen zonder papieren. Illegalen mag men niet meer zeggen, maar die mensen hebben wel degelijk een papier en dat is een bevel om het grondgebied te verlaten. Misschien moeten we daar eens gehoor aan geven in de plaats van gehoor te geven aan chantage.

01.15 Theo Francken (N-VA): Mijnheer de staatssecretaris, u hebt heel lang de tijd genomen voor uw antwoorden. Ik wil toch nog een aantal opmerkingen maken.

De cruciale vraag is misschien wel of er een voorkeursbehandeling wordt georganiseerd voor de hongerstakers. Wordt hierdoor op zijn minst indirect het hongerstaken gestimuleerd en beloond? Dit lijken mij alvast de cruciale vragen te zijn in heel het debat. Ik zal daarna nog ingaan op een aantal andere punten.

Ten eerste, na alles wat ik heb gehoord, meen ik dat u hier wel zorgt voor een voorkeursbehandeling. U hebt immers een neutrale zone voorzien. Vanaf maandag is die neutrale zone niet langer toegankelijk voor andere illegalen. Ik heb trouwens geen antwoord gehad op mijn vraag of men een afspraak nodig heeft om daar naartoe te gaan. Ik heb ook geen antwoord gekregen op de vraag wie er allemaal op die lijst staat. Uw woordvoester zegt dat aan de hongerstakers een lijst werd gevraagd. U hebt hierover echter geen duidelijkheid gegeven.

Hebt u een lijst ontvangen met daarop 475 namen? Hoe controleert u die lijst? Hoe weet u dat het om hongerstakers gaat en niet familieleden of nog anderen? De personen op die lijst zouden een persoonlijke afspraak krijgen met vertegenwoordigers van de stad Brussel en uw kabinet. In een andere bron gaat het over vertegenwoordigers van de stad Brussel en de Dienst Vreemdelingenzaken. Wie is er aanwezig in die neutrale zone? Gaat het over mensen van de Dienst Vreemdelingenzaken? Zo ja, van welke dienst? Wie zijn die mensen van de stad Brussel? Zijn daar mensen van uw kabinet? Dit laatste lijkt mij zeer onwaarschijnlijk. Ik had daar graag verduidelijking over gekregen.

De personen op die lijst krijgen een speciale behandeling die alle andere illegalen die niet in hongerstaking zijn gegaan niet krijgen, zijnde een persoonlijke afspraak met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken om het individuele dossier te bekijken en informatie te krijgen. Andere illegalen krijgen dat niet. Zij moeten daarvoor naar een callcenter bellen en dan nog moeten ze geluk hebben om iemand vast te krijgen want dit is normaal gezien enkel voor advocaten. Dit is op zijn minst een heel belangrijk verschil met een bepaalde groep die toch wel een voorkeursbehandeling krijgt.

Ten tweede, de adressen. Ook daarover zegt u dat het referentieadres voor die groep de stad Brussel is. Er zal dus geen woonstcontrole worden uitgevoerd. Als er bij mij een 9bis-aanvraag binnenkomt, ben ik als burgemeester verplicht de politie een woonstcontrole te laten uitvoeren. Als nu deze woonstcontrole wegvalt, krijgen de betrokkenen tot een andere behandeling die andere illegalen die niet in hongerstaking zijn gegaan niet hebben.

Ten derde, u bevestigt dat de dossiers van de hongerstakers prioritair zullen worden behandeld.

Uw woordvoester spreekt over een snellere behandeling. U spreekt over zo snel mogelijk. Natuurlijk is zo snel mogelijk niet hetzelfde als sneller. Zult u de dossiers van de hongerstakers als prioritair bestempelen en dus sneller dan andere behandelen? Hebt u de heer Roosemont al opdracht gegeven om die dossiers eerst te behandelen? Die drie concrete vragen rijzen bij veel mensen. Uw riedel luidde wekenlang dat u geen voorrang zou geven aan hongerstakers ten opzichte van andere mensen in illegaliteit, en dat om geen mensen te stimuleren zichzelf uit te hongeren. Als u dat op drie punten de facto wel doet, dan is er een ernstig probleem met uw communicatie.

Kunt u duidelijkheid geven over de lijst met hongerstakers? Hebt u die lijst al? Wanneer zult u die hebben? Is die gevraagd? Wat is de controle daarop? Wie staat er op die lijst?

U zegt dat u veel afspraken hebt gehad, maar die zijn minder relevant dan de afspraken op dinsdagavond gedurende vier uur en drie kwartier met de gezant. Was de heer Roosemont ook aanwezig? Klopt de informatie in *De Standaard* dat hij aanwezig was? Ook was er woensdagochtend op uw kabinet een afspraak. Die twee afspraken in volle regeringscrisis zijn veel relevanter dan alle andere afspraken die u de afgelopen weken of met andere groepen van mensen zonder verblijfsrecht hebt gehad.

01.16 Staatssecretaris **Sammy Mahdi**: (...)

01.17 **Theo Francken** (N-VA): Over de opschorting van de ontvankelijkheidsvoorwaarde zegt u zeer duidelijk dat de communicatie van Daniël Alliët in *De Standaard* niet juist is. De ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt dus niet opgeschort. Die man zegt dus niet de waarheid tegen de journalisten van *De Standaard*.

De neutrale zone zal dus open zijn vanaf maandag, op afspraak, specifiek voor die groep? Zo begrijp ik het.

Over de medische filter hebt u ook niet veel gezegd. U bent geen arts, maar ik wil weten of het feit dat men uitgehongerd is door de medische filter zal passeren. Zal dat zo zijn? Komt er een richtlijn van de DVZ voor de artsen? Wordt dat op een uniforme manier bekeken? Zullen de artsen vergaderen over hoe ze dat gaan aanpakken? Ik neem aan dat er de volgende dagen toch wel iets op hen zal afkomen.

Met betrekking tot het dichtnaaien van de monden, u zegt dat dit niet uw bevoegdheid is. Ik weet dat niet. U kunt zich altijd burgerlijke partij stellen. U kunt altijd een klacht indienen bij het parket. U kunt altijd klacht indienen bij de politie over een dergelijke praktijk. U kunt een brief schrijven naar de voorzitter van de Orde van Geneesheren van Brussel. Niets staat u in de weg om een onderzoek te starten.

Er wordt veel over gezegd. Er is veel commotie over. Journalisten vragen mij waar men de informatie haalt dat die artsen dat doen. Ik denk dat dit vooral goed moet worden onderzocht. Ik heb daar aanwijzingen voor. Ik denk dat dit zo is. Wie zou het anders doen? Het zou goed zijn als dit wordt onderzocht. Het zou goed zijn als men op de vingers wordt getikt. Als u die klacht indient, zal dit heel ernstig worden genomen. Daarvan ben ik overtuigd.

Over de cohorte en de rapportering van deze groep zegt u: als dat GDPR-gewijs in orde is, wil ik dat zeker doen. Dat is GDPR-gewijs in orde. Ik vraag geen nationaliteiten of namen. Ik vraag gewoon hoeveel er op de lijst staan die u vandaag hebt ontvangen. Hoeveel zitten er over zes maanden met een 9ter-procedure?

Hoeveel zitten er met een 9bis-procedure? Wat is de uitkomst geweest? Hoeveel zijn er naar een gesloten centrum gebracht? Hoeveel hebben een bevel gekregen? Hoeveel zijn er daadwerkelijk teruggestuurd? Daar is niets problematisch aan, GDPR-gewijs gezien, omdat dit niet naar personen kan worden teruggeleid.

Inzake de hongerstaking en een vorm van zwarte lijst, vind ik dat we wel een stap verder kunnen gaan. De vergelijking met Spanje, vind ik stuitend.

Er werd gezegd dat werken in het zwart een element kan zijn om de integratie aan te tonen. Ik weet dat vrijwilligerswerk in aanmerking wordt genomen, maar werken in het zwart betwijfel ik. Dat was een criterium voor regularisatie onder Wathélet. Onder mijn beleid lijkt het me sterk dat werken in het zwart een elementje zou zijn geweest in de beoordeling van een dossier. Werken in het zwart is altijd een moeilijk gegeven omdat dit bij terugkeer steeds als verzwarend element werd beschouwd. De discussie daarover is niet nieuw. Volgens mij wordt werken in het zwart op dit ogenblik niet als positief gepercipieerd.

Mijnheer de staatssecretaris, u geeft aan dat de beroepsprocedures inderdaad een probleem vormen en vindt het daarom zo belangrijk dat het migratiewetboek er komt. Ik geloof nooit dat dit wetboek het probleem van de beroepsprocedures zal oplossen. U zit immers volledig vast aan een Europeesrechtelijk contentieux waar u bijna niet onderuit kan. Het rapport-Bossuyt wijst ook op het probleem met de beroepsprocedures. Beweren dat het makkelijker zal zijn met een migratiewetboek, weet ik nog zo niet. Ik stel vast dat Groen en Ecolo vandaag afwezig zijn, geen vragen stellen. Het is de eerste keer dat zij afwezig zijn bij de bespreking van zulk een belangrijk dossier. Ik weet niet of ik daar iets achter moet zoeken, maar ik weet wel dat het al dan niet opnemen van criteria in het nieuwe wetboek geen lachertje zal worden. We zullen afwachten wat finaal in dit Parlement zal worden ingediend.

U hebt ook gezegd dat het aantal regularisaties onder mijn beleid sterk gestegen is. Dat ontken ik niet. Ik wil daar wel een paar dingen over zeggen, want u hebt dat verschillende keren herhaald. Ik wil daarop toch even reageren, want ik weet wat u daarmee bedoelt.

Als men met percentages werkt, moet men goed kijken naar het grotere plaatje. Het aantal regularisaties, de aanvragen, is onder mijn beleid gigantisch gedaald. De reden daarvoor is dat er moest betaald worden voor de aanvragen.

01.18 Staatssecretaris **Sammy Mahdi**: (...) (*zonder micro*)

01.19 **Theo Francken** (N-VA): Dat was juist de bedoeling. Het was de bedoeling om de mensen te laten betalen zodat heel die panoplie aan aanvragen zou stoppen en al die procedureslagen zouden stoppen, als men moet betalen voor iets. Onze partij staat niet achter die gratispolitiek.

U zegt dan dat het percentage van de erkenningen gestegen is. Als het aantal aanvragen daalt, dan is het evident dat het percentage stijgt. Als men 300 dossiers goedkeurt op 1.000 aanvragen of op 3.000 aanvragen, dan is er inderdaad een verschil in percentage. Dat zijn truken van de voor.

In verband met de regularisaties zelf, het is juist dat ik twee opdrachten heb gegeven aan mijn administratie. De eerste was om een oplossing te zoeken voor de gevallen zoals Scott Manyo, Parweiz Sangari en Navid Sharifi. U hebt geen enkel dergelijk dossier gezien de voorbije jaren. Voor iemand die als niet-begeleide minderjarige hier toekomt voor zijn 16 jaar, die scoutsleider is en perfect geïntegreerd is, mag men niet als een Romeinse keizer de duim omhoog of omlaag doen als die 18 jaar wordt en het land uitzetten. Daaraan heb ik mij steeds gestoord bij mevrouw De Block. Ik wilde dat anders aanpakken. Dat is mijn goed recht. Ik sta er nog steeds voor 100 % achter. Dat gaat ook niet om heel veel mensen. Het zijn ook andere procedures.

Ten tweede, ik heb ook geprobeerd om een oplossing te zoeken voor gezinnen met kinderen die heel lang in België waren. Als staatssecretaris kreeg ik heel vaak te maken met actiecomités van schoolgaande kinderen. Ik kreeg teddybeertjes, kaarsen en petitjes opgestuurd van leerkrachten, directies en vooral ouders en kinderen van de klas waarin de betrokken kinderen zaten. Daarmee wilden zij aantonen dat er hier criminelen blijven, maar de betrokkenen blijken in zulke gevallen al vijftien jaar in België te zijn zonder een vlieg kwaad te hebben gedaan en hadden toch nog steeds geen papieren gekregen. Daarom heb ik toen aan de Dienst Vreemdelingenzaken de instructie gegeven om aan mensen met een tienjarig verblijf, met schoolgaande kinderen en uiteraard een blanco strafblad en enkele tekenen van integratie, een

regularisatiemogelijkheid te geven. Dat heb ik gedaan, maar ik heb daarover nooit breed gecommuniceerd, al heb ik die beslissing in de afgelopen weken wel op mijn website toegelicht. Breedvoerige communicatie liet ik achterwege omdat het natuurlijk niet de bedoeling was dat mensen met een illegaal verblijf in andere Europese landen zouden gaan denken dat de regels in België soepeler werden.

Als mevrouw Matz spreekt over *l'appel d'air*, dan is dat fictief, maar ik denk dat dit vandaag niet meer gezegd kan worden, gelet op de beelden van de neutrale zone die vandaag een aanzuigefect creëert, gewoon nog maar door de geruchtenmolen. Het aanzuigefect is niet fictief, want er is wel degelijk een heel grote wanhoop in die bevolkingsgroep op zoek naar papieren. Vaak nemen die mensen een strohalm aan, om te gaan naar waar het beter is, waar er hoop is op papieren. Dat is gewoon een gegeven. Het is ook helemaal niet erg. Waarschijnlijk zou ik hetzelfde doen. Het is echter wel een feit. Om die reden heb ik over mijn toenmalige beslissing nooit breed gecommuniceerd, maar ik sta er wel nog altijd achter.

Zijn er door mijn toenmalige beslissing veel meer mensen geregulariseerd dan tevoren? Neen, ik heb er vooral voor gezorgd dat er veel minder aanvragen zijn. Daar sta ik ook nog altijd achter, en ik zie dat u dat mee steunt, zoals CD&V de toenmalige beslissingen uiteraard ook steunde.

01.20 Staatssecretaris **Sammy Mahdi**: Mijnheer Francken, sta me toe u daarover een vraag te stellen die mij zeer pertinent lijkt. U geeft aan dat u niet gecommuniceerd hebt over uw toenmalige instructies om een aanzuigefect te verhinderen.

Ik heb niet gecommuniceerd over de instructies, u was de eerste die dat een aantal weken geleden wel deed. Waarom communiceert u over die instructies, terwijl u beseft dat mensen in andere landen zouden kunnen denken dat er een beleid is in België dat dit mogelijk maakt?

01.21 **Theo Francken** (N-VA): Ik heb dat gecommuniceerd omdat er een Babylonische spraakverwarring is ontstaan over het verschil tussen collectieve en individuele regularisatie. Dat was werkelijk onvoorstelbaar. Ik stoorde mij daar al enige tijd aan, in feite al sinds ik de eer en het genoegen had om daarover elke week in de clinch te gaan met Melchior Wathelet. In 2009 werd zijn instructie ter zake vernietigd door de Raad van State, na een klacht van Vlaams Belang. Er bestond toen namelijk een akkoord om tot collectieve regularisatie over te gaan. Vlaams Belang, als ik mij niet vergis mevrouw Pas, heeft dat toen aangevochten voor de Raad van State en heeft die zaak ook gewonnen. De heer Wathelet heeft de hele tijd beweerd dat het niet over collectieve regularisatie ging maar over individuele regularisaties, *cas par cas*, geval per geval. Men werkt uiteraard altijd geval per geval, daar gaat het debat niet over. Het ging wel over het feit dat hij indertijd een nieuwe instructie had opgesteld, na een akkoord binnen de regering-Van Rompuy. Er is toen een nieuwe instructie opgesteld, onder andere op basis van werk en zwartwerk. Die is trouwens compleet geflopt, u moet de analyse van Jan Denys maar eens lezen.

Vorige week las ik over de fietstocht voor collectieve regularisatie in Gent die een groot succes was. Men liet dat daarna bij Belga corrigeren, in die zin dat men individuele regularisatie eiste, maar dan wel voor alle hongerstakers. Die moesten allemaal individueel papieren krijgen. U zult dat ongetwijfeld ook gelezen hebben.

Groen en Ecolo zeggen de hele tijd dat men niet mag zeggen dat zij een collectieve regularisatie willen. Die willen wij niet, ook zij willen een individuele regularisatie, maar dan wel van iedereen. Daar krijg ik de kriebels van. Als men zegt transparante en duidelijke criteria in de wet te eisen, dan wil ik het heel duidelijk maken dat die er al zijn. U hebt dat daarnet ook gezegd, er bestaan al heel duidelijke en transparante criteria. Die staan niet in een wet, ze werden in instructies aan de DVZ gegoten. Op basis daarvan kan men papieren krijgen. Anders zal het niet lukken, behalve als er een nieuwe instructie komt. U zegt echter duidelijk dat u die niet zal geven.

In die zin wil ik toch even duidelijkheid scheppen in de Babylonische spraakverwarring op de sociale media en zeker ook in de reguliere media. Alles gaat snel en journalisten moeten vele dossiers volgen, dat snap ik wel. Er zijn echter veel journalisten die de bal misslaan wat regularisaties betreft en eigenlijk heel veel dingen op één hoop gooien. Dat vind ik frustrerend. Wij proberen als beleidsmakers immers lijnen uit te zetten en die consequent uit te dragen en te volgen.

Toen men mij vroeg of ik nieuwe opdrachten had gegeven inzake regularisatie, heb ik ook altijd eerlijk gezegd wat ik gedaan heb. Ik heb dat nooit ontkend, voor alle duidelijkheid. Ik heb in het verleden nooit ontkend dat er onder mij nieuwe instructies zijn gekomen, alleen heb ik dat niet aan de grote klok gehangen.

Dat is echter een ander debat, het heeft hier niet rechtstreeks betrekking op.

Mijnheer de voorzitter, dit alles is misschien relevant en interessant voor de komende jaren, want wij zullen het hier nog vaak over hebben. Nu wil ik het alleszins bij deze opmerkingen laten.

De **voorzitter**: In de wetenschap dat wij tussentijdse rapporten zullen krijgen over wat er gebeurt met de dossiers, meen ik dat dit debat inderdaad nog niet afgesloten is. Ik kijk even of er verder nog replieken zijn.

01.22 Marco Van Hees (PVDA-PTB): Monsieur le président, d'abord, je me dois de répondre à celui que je qualifierais de menteur professionnel, M. Van Langenhove, pris en flagrant délit de mensonge dans les médias. Il poursuit ici sa politique: "Mentez, mentez, il en restera toujours quelque chose." Lorsqu'il affirme que les médecins du PTB cousent les lèvres, c'est évidemment un mensonge éhonté. C'est une manière de faire insidieuse et indigne.

En ce qui concerne la vidéo évoquée par M. Mahdi, j'imagine, sans certitude, qu'il s'agit de celle où nous donnons la parole à des grévistes de la faim. Je ne peux cependant pas comprendre pourquoi il l'incrimine. La grève de la faim n'est pas un mode d'action défendu par le PTB. Jamais nous n'inciterons des personnes sans papiers à entamer une grève de la faim ou à se coudre les lèvres, que du contraire. Par contre, si les personnes sans papiers choisissent de mener le combat pour leurs droits de cette manière, nous ne nous opposerons pas à ce choix. Et nous leur donnerons la parole, y compris par vidéo, comme nous le ferions pour tous les sans-papiers qui luttent pour défendre leurs droits, quel que soit le mode d'action choisi.

Ne confondons pas tout, s'il vous plaît! Je veux bien que vous ne soyez pas dans la catégorie du mensonge éhonté, style Van Langenhove, mais je vous demande de faire preuve d'un peu de jugement dans les propos que vous tenez. Fermons cette parenthèse.

Revenons sur la question de l'État de droit. Monsieur le secrétaire d'État, vous me dites que l'État de droit, c'est respecter la loi. Certes! Mais c'est un peu limitatif comme définition.

De **voorzitter**: De heer Van Langenhove roept een persoonlijk feit in.

01.23 Dries Van Langenhove (VB): U maakt ons niet wijs dat die hongerstakers zelf hun mond hebben dichtgenaaid. Daarover discussiëren is natuurlijk moeilijk omdat er geen beelden van zijn.

Uw communistische partij heeft daarnaast twee maanden lang een filmpje gesponsord op Facebook. Het heeft 100 tot 120.000 euro gekost om valselijk te beweren dat ik voor mijn kandidatuur op de lijst van Vlaams Belang 40 tot 50.000 euro zou hebben gekregen, terwijl daar absoluut niets van aan is. Ik heb nul euro gekregen. Dat heeft iedereen bevestigd. Dat is nagekeken en bewezen. En toch bleef dat filmpje gewoon online staan. Als er iemand een professionele leugenaar is, dan bent u dat wel, mijnheer Van Hees.

01.24 Marco Van Hees (PVDA-PTB): Je ne vois effectivement pas le lien avec le sujet dont nous débattons. Je ne sais même pas de quelle vidéo vous parlez. En tout cas, dire que des médecins du PTB auraient cousu des lèvres des sans-papiers est un mensonge éhonté. Ce n'est pas notre conception de l'action. Ce n'est pas un mot d'ordre que nous défendons. Ce ne sont pas des méthodes que nous recommandons. Jamais un médecin du PTB n'a fait ni ne fera ce genre de choses! Mais cela ne nous empêche évidemment pas de soutenir les sans-papiers qui luttent pour leurs droits, même s'ils le font en employant des méthodes que nous ne soutenons pas.

Monsieur le secrétaire d'État, l'État de droit, disais-je, ce n'est pas simplement respecter la loi. C'est une conception un peu limitative de l'État de droit. Si la loi dit que les femmes n'ont pas le droit de vote, si la loi dit que les ouvriers n'ont pas le droit de vote – comme c'était le cas à une époque dans notre pays –, nous ne sommes pas dans ce que nous pourrions appeler un État de droit. Dans ce cadre, je dirais même que respecter la loi, c'est aller à l'encontre de l'État de droit. L'État de droit, c'est le droit qu'il faut respecter, mais ce sont aussi les droits qu'il faut accorder aux gens.

Des gens sont arrivés dans notre pays, il y a dix, quinze ou vingt ans. D'autres sont nés ici, comme cette femme de 51 ans dont je vous ai parlé tout à l'heure. Elle n'a pas choisi de naître ici. Cette dame est hors de la légalité simplement parce qu'elle a eu le malheur de naître ici. Elle travaille, mais elle n'a pas de droits.

Si après un certain temps, des gens sont ici, ont travaillé, ont payé la TVA, ont payé des loyers, ont fait ce

que tout le monde fait, mais une série de droits leur sont refusés, il est normal que la loi d'un État de droit puisse leur conférer certains de ces droits auxquels ils n'ont pas droit pour l'instant.

D'ailleurs, c'est ce que vous faites aussi, mais pas dans le cadre de critères clairs. Vous le faites dans un système de faveur. Vous avez utilisé le mot "faveur". C'est une faveur que vous faites. Nous ne sommes donc pas dans un État de droit, mais dans un État de faveur. Pour moi, le fait de ne pas avoir de critères objectifs inscrits dans la loi s'oppose au concept de l'État de droit.

Je vous ai déjà posé la question. Qu'est-ce qui vous empêche de faire comme la France, l'Italie, l'Espagne, qui inscrivent, non pas des critères secrets, mais des critères clairs dans la loi? Vous n'avez pas répondu parce que vous n'avez pas de réponse. Vous n'avez pas de réponse, parce que la réponse que vous seriez obligé d'apporter n'a rien à voir avec des principes que vous défendriez.

Elle aurait simplement à voir avec la bataille électorale que vous menez avec des partis comme la N-VA et le Vlaams Belang qui vous mettent la pression. C'est simplement pour cela que vous adoptez cette politique et que vous poursuivez dans cette politique qui, pour moi, déroge quelque part au concept d'État de droit.

01.25 Ben Segers (Vooruit): Mijnheer de staatssecretaris, dank u wel voor de duidelijke antwoorden en voor het compliment. Dat is zeer gewaardeerd en dat doet deugd. We zijn allemaal van vlees en bloed ten slotte. Dat is ook met volle overtuiging bijzonder graag gedaan als dat de goede zaak wat vooruit kon helpen.

Ik wil toch nog graag de puntjes op de i zetten, wat de cijfers betreft. De daling van de regularisatieaanvragen was al een hele tijd ingezet. Dat is ook normaal na de verschillende ronden die hebben plaatsgevonden. De retributie heeft er inderdaad toe bijgedragen en heeft dat versneld, maar het is zeker niet door de retributie dat de zogenaamde werklust plots zoveel beperkter was, al heeft het de tendens in het allerlaatste stukje van de dalende curve zeker wel versterkt, mijnheer Francken. Het klopt ook dat er op die manier meer kwalitatieve aanvragen werden ingediend, hoewel eens moet worden bekeken of dat evenwicht wel goed zit. U bent daarmee bezig na de vernietiging van het KB door de Raad van State.

Mijnheer Francken, in absolute cijfers is er wel degelijk een verdrievoudiging geweest sinds 2014. Er zijn meer personen per dossier. Dit is gewoon een vaststelling, geen enkele vorm van kritiek. De manier waarop u bijna proactief bent op zoek gegaan, is zelfs goed geweest.

Mijnheer de staatssecretaris, we hebben gedeelde aandacht voor het onderliggende probleem. Ook veel collega's hebben hier aandacht voor. We delen de analyse dat regularisatie op zich geen einde stelt aan de structurele uitbuitingssystemen omdat de malafide werkgever na regularisatie gewoon iemand anders in onwettig verblijf aanstelt als goedkope arbeidskracht om dan vervolgens die persoon uit te buiten.

Laat ons dus effectief schakelen en bijvoorbeeld het maximumscenario uitrollen voor de versterking van de ECOSOC-inspectiedienst om op die manier ook de netwerken aan te pakken. Ik hoop dat alle meerderheidspartijen en de oppositie zich daarachter kunnen scharen. Ik hoop dat de meerderheidspartijen een consequent discours voeren en dat maximumscenario voluit ondersteunen in de regering. Ook de prioritaire behandeling door de politiediensten is voor mijn partij zeer belangrijk.

Het is positief dat u bekijkt om de proefprojecten in Gent en Antwerpen ook in Brussel te organiseren. Ik ben het ook helemaal met u eens dat ze heel gericht en op basis van een heel duidelijk afsprakenkader moeten gebeuren. Laat ons dat dan ook doen.

Gezien de grote vraag van personen die hier al zijn, pleit ik ervoor om op korte termijn de stand van zaken van de lopende dossiers onder de loep te nemen om te bekijken welk perspectief er is, vooral om de tussenperiode op te vangen. De dienst regularisaties is nu al uitgebreid van 18 naar 21 personen en u wilt die verder versterken. Dat zal echter nog wat tijd vragen. De gemiddelde doorlooptermijn kennen we niet, maar die is alleszins zeer lang. Het zal nog lange tijd duren vooraleer die korter wordt, tenzij dat onmiddellijk gebeurt. Voor die tussenperiode moet er op korte termijn meer duidelijkheid worden gecreëerd voor personen die een aanvraag hebben ingediend.

Zelf werk ik aan een aantal voorstellen tegen malafide werkgevers om niet de symptomen maar de structuren aan te pakken. We hebben allemaal voldoende huiswerk voor de volgende weken.

De **voorzitter**: Wenst iemand nog tussen te komen?

01.26 Theo Francken (N-VA): Ik heb een zeer concrete vraag over die lijst gesteld. Is het zo dat u hebt gevraagd om die lijst te bezorgen?

01.27 Staatssecretaris **Sammy Mahdi**: 475 mensen hebben deel uitgemaakt van de bezetting en de hongerstaking. Men moet dat wel beperken tot 475, want anders gaat iedereen daarvan deel uitmaken.

Het is ook belangrijk om aan te geven wie in die neutrale zone is, want er is een reden waarom die neutrale zone er is. Het is ook de bedoeling om daar de nodige psychosociale begeleiding te geven. De mensen die een hongerstaking zijn begonnen, zijn psychosociaal getraumatiseerd. Sommigen hebben ook een bepaalde groepsdruk gevoeld, kan ik wel zeggen. Dat moet men kunnen delen. Het is belangrijk dat de DVZ aanwezig is, dat de stad Brussel aanwezig is en dat er psychosociale begeleiding is.

Ik begrijp dat er een verschil is tussen fysiek contact of via een callcenter met de DVZ, maar zo groot is dat verschil nu ook weer niet. Het is belangrijk om te weten wie de personen zijn om die lijst te krijgen, die is er nog niet, maar die moet ons in staat stellen om die dossiers zo snel mogelijk te behandelen.

U weet ook, mijnheer Francken, dat men voor bepaalde groepen een tandje moet bijsteken. Ik heb ook gezegd dat dossiers die meer dan twee jaar blijven liggen vaak de technisch moeilijkste dossiers zijn. Die moeten prioritair aangepakt worden. Er is een aantal groepen die prioritair moet worden aangepakt. Er is niet een groep die boven de rest staat, maar er moet extra aandacht naar bepaalde groepen gaan. Naar deze groep zal ook de nodige aandacht gaan.

Men vroeg ook naar de woonstcontrole. Welnu, die wordt a posteriori door de stad Brussel uitgevoerd.

Men stelde ook vragen met betrekking tot artikel 9ter en uitgehongerd zijn, met name of er richtlijnen worden gegeven aan artsen. Ik ga ervan uit dat u de procedures kent. Een arts dient een medisch attest in en daarna is er effectief controle door een dokter van de Dienst Vreemdelingenzaken, om na te gaan of de betrokkene in het land van herkomst de vereiste behandeling kan krijgen. Het kan voor de betrokkene immers gevaarlijk zijn om terug te keren naar het land van herkomst gezien de medische situatie. De realiteit is echter dat dit voor de meeste mensen niet het geval is, zij komen niet in aanmerking voor de toepassing van artikel 9ter. De medische controle dient echter steeds te gebeuren.

Mijnheer Van Langenhove, u hebt gelijk, ik ben geen jurist. Dat is een terechte opmerking, maar ik wil wel aangeven dat we over voldoende elementen moeten beschikken om te kunnen optreden. Bij de bewijslast die u voorlegt, hoor ik echter dat het vaak gaat over iets wat men gehoord heeft of om zekere aanwijzingen. U zegt dat bepaalde dokters u gebeld hebben en ik ben van mening dat u die informatie moet doorspelen aan het parket. Als ik bepaalde informatie krijg, dan doe ik het nodige en ik vind dat u dat ook moet doen. Alleen als men voldoende aanwijzingen heeft kan er direct worden opgetreden. Het mag immers niet zo zijn dat we niet kunnen optreden door groepsdruk die onaanvaardbare proporties aanneemt. We kunnen dus alleen optreden als er voldoende bewijslast is en het is nooit te laat om die informatie door te geven. Ik heb van mijn kant steeds al het mogelijke gedaan om het nodige te doen met elk element dat ik verkreeg.

Mijnheer Van Langenhove, u hebt nog een vraag gesteld over integratie. Dat is een klein gewicht. Als het gaat over ouders met schoolgaande kinderen die hier reeds een tijdje zijn en voor wie een nieuwe instructie was gegeven, dan is dat een van de elementen die meespelen op de vraag wel of niet. Als iemand zich totaal niet integreert, totaal geen moeite doet, is dat een reden om aan te nemen dat men voor die persoon net geen uitzondering zal maken.

Men moet het ook omdraaien. Het is goed als mensen in afwachting van hun procedure – sommige procedures duren helaas jaren – iets goed doen. Als men twee jaar moet wachten, heb ik liever dat men twee jaar vrijwilligerswerk doet dan twee jaar niets doet.

Ik begrijp de opmerking voor de rest, maar in deze kan dat in de juiste context het verschil maken in positieve richting.

01.28 Theo Francken (N-VA): Mijnheer de staatssecretaris, er zal dus wel degelijk een lijst komen met 475 namen. Die zal opgesteld worden door de mensen zelf. Wij zullen dat verder opvragen via schriftelijke

vragen, want normalerwijs zien wij mekaar de komende weken niet.

Een snellere behandeling betreft dus bepaalde prioritaire groepen op die lijst. Dus niet heel de lijst wordt prioritair behandeld, maar wel een aantal mensen op die lijst, bijvoorbeeld mensen die langer dan twee jaar in procedure zijn.

01.29 Staatssecretaris **Sammy Mahdi**: Neen, mijnheer Francken, de groep wordt meegenomen in de vele andere die reeds prioritair zijn. Die 475 zullen wij dus mee prioritair behandelen. Ik begrijp echt uw vraag naar de redenen. Welnu, ik denk niet dat iemand aan een hongerstaking begint vanuit het idee dat een aanvraag door die hongerstaking niet pas na een jaar, maar na zes maanden behandeld kon worden. Ik denk dus niet dat er een gevaar bestaat van plotse hongerstakingen en bezettingen. Als het echter kan helpen om ervoor te zorgen dat mensen met hun hongerstaking stoppen en dat zij de Begijnhofkerk, de ULB of VUB verlaten, dan denk ik dat het wel aanvaardbaar is dat wij hun dossier snel behandelen. Dat wilde ik verduidelijken.

01.30 **Theo Francken** (N-VA): Mijnheer de staatssecretaris, de hele lijst, opgesteld door die ngo zelf, wordt dus prioritair behandeld. Dat is een voorkeursbehandeling, dat kan niet anders genoemd worden. U kunt wel stellen dat dat geen aanzuigeffect creëert, maar op zich is het wel een voorkeursbehandeling ten opzichte van andere groepen. Hongerstakers worden dus prioritair behandeld bij de behandeling van aanvragen volgens artikel 9 bis en artikel 9 ter.

De woonstcontrole wordt uitgevoerd door de stad Brussel, maar dat geldt uiteraard enkel voor wie in de stad Brussel woonachtig is. Veronderstel dat er van die 475 personen iemand gedomicilieerd is in mijn gemeente Lubbeek en dat die persoon beslist om in Brussel deel te nemen aan een hongerstaking om papieren te verkrijgen. Ik hoop dat de diensten of de politie van Brussel niet op mijn grondgebied komen controleren of die persoon daar daadwerkelijk woont, aangezien daarmee bepaalde bevoegdheden overschreden zouden worden. Op mijn grondgebied ben ik als burgemeester bevoegd voor de openbare orde, niet de Brusselse burgemeester, de heer Close.

Nogmaals, ik kan alleen vaststellen dat er bepaalde voorkeuren gelden. Ten eerste, alleen wie in de neutrale zone aanwezig is, kan effectief met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken in contact komen. Ten tweede, de woonstcontrole zal niet voor iedereen worden toegepast, al is die wel wettelijk bepaald. Ten derde, de dossiers worden prioritair behandeld. Dat ligt op zijn minst niet helemaal in lijn met wat er de jongste weken en maanden meegedeeld is. Ik begrijp dat het natuurlijk allemaal niet evident is en dat er een zekere doorbraak nodig is.

Ik wil afronden met te zeggen dat uiteraard ook onze partij er bijzonder over verheugd is dat de hongerstaking beëindigd is. Daarover bleek er twijfel te bestaan, alsof ik er plezier in zou hebben dat de hongerstaking blijft duren. Dat is natuurlijk niet het geval. Hoe sneller een hongerstaking gedaan is, hoe beter. Voor mijn part komen deelnemers aan een hongerstaking op een zwarte lijst te staan, waardoor een hongerstaking gewoonweg niet meer mogelijk wordt.

01.31 Staatssecretaris **Sammy Mahdi**: Mijnheer de voorzitter, mijnheer Francken, het is goed dat u dat zegt. Het enige wat me heeft gestoord, is dat u over communicatie die binnen de seconde ergens verschijnt, meteen zegt: "Zoals ik had gezegd: papieren voor iedereen of ze zullen papieren krijgen." Ik vind dat moeilijk aanvaardbaar.

Uw werk in de commissie vandaag is goed. U stelt vragen en bekijkt hoever we gaan. We zullen effectief in een neutrale zone mensen proberen te begeleiden die een zware periode achter de rug hebben. Ik denk dat het goed is dat ze snel een antwoord krijgen. Ik begrijp de reactie dat andere mensen ook snel een antwoord verdienen. Ik heb daar geen enkel probleem mee. Het gaat echt gewoon over de manier waarop u soms dingen zegt: "Voilà, ze krijgen papieren. *I told you so.*" Van iemand met ervaring op dit departement verwacht ik dat hij daar op de juiste manier mee omspringt. Dat is het enige punt dat ik heb proberen te maken.

01.32 **Theo Francken** (N-VA): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de staatssecretaris, ik lees natuurlijk in *De Standaard* dat de ontvankelijkheidsfase wordt opgeschort.

Ik heb de voorzitter vorig weekend en officieel via mail deze week verzocht om de commissie samen te

roepen. We zitten hier dus vooral op mijn vraag, uiteraard dankzij de voorzitter en de kamervoorzitter volgens het Reglement.

Dat staat zo in de krant. Het is zoals met Philippe Boucké, die zegt dat hij ontslagen is. De minister zegt echter dat hij zelf ontslag heeft genomen. Dan weet ik niet meer wie de waarheid spreekt. Dat is heel bizar. Gisteren was het nog veel meer bizar. Ik hecht echter meer geloof aan uw woorden dan aan die van minister Dedonder.

Ik kan maar vaststellen dat, als dat effectief het geval is en de ontvankelijkheidsfase zou zijn opgeschort – maar ik begrijp dat dat niet gebeurd is – dan krijgen de hongerstakers allemaal op zijn minst een AI. Dat is wel een feit. Dat zijn papieren voor minstens een aantal maanden. De beroepsprocedure na een negatieve gegrondheidsfase kan bij de Franstalige kamer jarenlang duren. U bent ermee bezig. Ik heb het ook geprobeerd. We zullen zien waar we belanden. Ze krijgen *de facto* papieren, dat is niet gelogen. Met een AI kun je aan het OCMW steun vragen, een equivalent leefloon. Een OCMW-voorzitter kan dat zelfs niet weigeren. Ik ben voorzitter van het vast bureau, ik weet waarover ik spreek. Wat ik beweer, zou niet eens fout zijn als het juist is wat Daniël Alliët heeft gezegd.

U zegt nu echter dat dit niet juist is. Oké, daar neem ik akte van.

De **voorzitter**: Mag ik het debat, dat ik bijzonder interessant vond, sluiten? Ik ben blij dat wij de commissie hebben samengeroepen op vraag van collega Francken. Ik wil de staatssecretaris bedanken voor zijn grondige uitleg en de lange tijd die hij heeft vrijgemaakt om alle vragen te beantwoorden.

Ik hoop iedereen een goede vakantie toe te kunnen wensen. Hopelijk zien we elkaar terug in de maand september en niet vroeger.

*Het incident is gesloten.
L'incident est clos.*

*De openbare commissievergadering wordt gesloten om 17.42 uur.
La réunion publique de commission est levée à 17 h 42.*